

Zpravodaj Štěpánovska

Vydává Město Trhový Štěpánov pro Trhový Štěpánov, Dalkovice, Dubějovice, Sedmpány, Střechov nad Sázavou a Štěpánovskou Lhotu

Číslo 5 – říjen 2010

Ročník 12

Cena 5,- Kč

Podzimní nálada v Dubějovících

Říkává se, že po štěpánovské pouti končí nejen prázdniny, ale i léto. Podzim se už ujal vlády a je už od pradávna skvělým malířem, který používá ze své palety takovou nádheru, že nad tím stojíme v úžasu. S pozdním podzimem přichází čas ranních mlh, častých plískanic i dlouhých večerů. Příroda se chystá k zimnímu spánku. Začátek listopadu prožíváme ve vzpomínkách na všechny, kteří už nejsou mezi námi a které jsme měli rádi. A pak přichází jako po špičkách čas naděje, čas příprav na svátky, které přinášejí pohodu a jsou poslem lásky. Čas krátkých dnů a dlouhých večerů je příležitostí prožít chvíle, kdy nám může být dobře v kruhu rodiny i přátel, při knížce, vyprávění a vzpomínání na časy minulé. Při vytváření toho, co umíme a čím pak můžeme potěšit i obdarovat své blízké. Najděme si čas pro sebe a vezme, že je to příležitost k nabrání nových sil do příštích časů. Krásu podzimu můžeme obdivovat kdekoliv. Podzimní náladu zachycuje snímek z Dubějovic.

Slovo starosty

Tyto řádky, které připravuji jako vždy v předstihu, vyjdou až po volbách do zastupitelstva. Předchozímu zastupitelstvu bych chtěl poděkovat za čtyři roky dobré spolupráce bez zbytečných neshod a svárů, což není ve všech obcích samozřejmostí. Myslím, že jsme byli partou lidí, kteří chtěli něco pro město udělat, a snad se nám to podařilo. Něco se podařilo a hodně rozdělané práce zůstává. Věřím, že započaté projekty budou pokračovat, protože volbami nic nekončí. Složení zastupitelstva se může změnit, ale město se svými potřebami zůstává a čeká na naši společnou práci. Nově zvolenému zastupitelstvu přeji do nového volebního období hodně zdaru a dobrých nápadů při vedení města.

Po volebním úvodu Vám ještě chci sdělit informace o dění v našem městě za poslední dva měsíce.

Konečně začaly práce na Spolkovém domě. Zatím probíhají demoliční práce v prostoru bývalé stodoly. Rozběhla se dobrá spolupráce mezi dodavatelem stavby a městem. Pro veřejnost připomínám, že místnosti muzea zůstávají nedotčeny a jsou stále v provozu. Harmonogram prací na stavbě počítá s ukončením do 30. června 2011. Vrcholí přípravy na stavbu hřiště u Základní školy, i zde se počítá s ukončením prací do konce června 2011.

V lokalitě „Nad městem“ jsme začali vykupovat pozemky na zřízení komunikací mezi stavebními parcelami. Zbourali jsme chlév u č.p. 123 v Nádražní ulici včetně úpravy pozemku.

V souvislosti s opravou komunikací po splaškové kanalizaci byla provedena generální oprava Farní ulice

včetně chodníku a také odbočky z Nádražní ulice k vodní nádrži. Práce provedla firma COLAS CZ, a. s., která byla vybrána ve výběrovém řízení. Ve Farní ulici musela být mimo plán vyměněna i část dešťové kanalizace.

V ostatních ulicích po kanalizaci (Na Oboře a Javorová) nemohou být zatím provedeny konečné opravy, protože zde bude položen ještě kabel vysokého napětí. Firma ČEZ Distribuce postaví v Zahradní ulici transformátor pro nové stavební parcely Na Jitře. K tomu musí tato firma zřídit propojení z ulice Na Oboře do ulice Polní. Vedení bude procházet ulicemi Na Oboře, Vlašimská, Na Jitře, Zahradní, Lipová (zelený pás), Dalkovická a Polní.

Rada rozhodla po zkušebním vydání v srpnu zadat nadále výrobu Zpravodaje Štěpánovska firmě Ing. Miroslav Horák – Region Design, Mladá Boleslav. Tato firma nám za stejnou cenu vytvořila lepší podmínky.

Zastupitelstvo města rozhodlo zahájit projekční přípravu pro zateplení budovy Mateřské školy. Správa a údržba silnic Benešov pokračuje v přípravách na budování křižovatky na silnici II. třídy č. 126 proti muzeu. Akce bude rozšířena o asfaltaci ulic V Bráně a Dubějovická. Město bude muset v těchto ulicích řešit projektované chodníky. Akce se připravuje na rok 2011.

Jsou připraveny projekty na odbahnění rybníků Belík a Žoldánka v Trhovém Štěpánově. U Žoldánky jsou hotovy přípravné práce pro vypouštění rybníka.

Na webových stránkách města je možno shlédnout nově nainstalovanou virtuální prohlídku města.

Na závěr mých informací Vám přeji hodně zdraví a úspěchů ve Vašich aktivitách.

Ing. Václav Nekvasil, starosta města

Základní škola ve školním roce 2010/2011

Třída	Počet žáků	Dívky	Chlapci	Dojždějí	Třídní učitel - bydliště
I.	20	6	14	9	Mgr. Hana Frůblingová, Trhový Štěpánov
II.	18	7	11	9	Mgr. Jitka Chvojková, Trhový Štěpánov
III.	20	9	11	10	Lucie Kakosová, Chlum
IV.	22	13	9	11	Mgr. Martina Nováková, Vlašim
V.	16	8	8	4	Mgr. Martin Limburk, Právošín
1. stupeň	96	53	43	43	
VI.	10	2	5	6	Mgr. Olga Mládková, Znosim
VII.	17	8	9	11	Mgr. Martin Vrbický, Řimovice
VIII.	17	10	7	7	Petr Dymák, Vlašim
IX.	15	7	8	11	Mgr. Jan Balšánek, Chlum
2. stupeň	59	30	29	35	
Celkem	155	83	72	78	

Ředitelka školy:	Mgr. Květa Kuželová, Javorník
Zástupkyně ředitele:	Mgr. Ing. Hana Podhadská, Trhový Štěpánov
Výchovná poradkyně: Konsultační hodiny:	Mgr. Olga Mládková pondělí 11.00 – 13.00
Metodik primární prevence: Konsultační hodiny:	Mgr. Martin Vrbický čtvrtek 07.00 – 07.45
Koordinátorka Školního vzdělávacího programu:	Mgr. Ing. Hana Podhadská
Koordinátor Informační a komunikační technologie:	Mgr. Jan Balšánek
Ostatní vyučující:	Mgr. Pavla Krucká, Trhový Štěpánov Kulíková Ludmila – asistentka pedagoga, Trhový Štěpánov
Vychovatelky školní družiny:	Jaroslava Špirková, Trhový Štěpánov Vinšová Kateřina, Dubějovice
Hospodárka: Úřední hodiny:	Miroslava Naňáková, Vlašim 07.45 – 14.00
Provozní zaměstnanci:	Marie Čapková, Trhový Štěpánov Věra Kadlečková, Trhový Štěpánov Jaroslava Musilová, Trhový Štěpánov Bohumil Musil, Trhový Štěpánov
Na mateřské dovolené:	Mgr. Gerda Pastorková, Zdislavice Mgr. Kamila Horáková, Trhový Štěpánov Lucie Žalmanová, Tehov

Připravila Mgr. Hana Früblingová

Dětem ve školce začal pohádkový školní rok

Letní dny utekly jako voda a v naší mateřské škole je po prázdninách opět živo. Pro 56 dětí z Trhového Štěpánova i vzdálenějšího okolí začal nový školní rok. Ponese se ve znamení pohádek.

Podobně jako v uplynulém školním roce se i během toho nadcházejícího budeme toulat s pohádkovými hrdiny, kteří dětem přiblíží realitu života kolem nás. Využijeme k tomu i řadu divadelních představení. Přímo do naší školy zavítají pohádkoví hrdinové v představeních *Míček Flíček a Jak pejsek onemocněl*. V divadle v Kolíně navštívíme představení *Opice Žofka a Budulínek a Mandelinka*. Ve Vlašimi zhlédneme pohádky *O chytré princeznu a Čert a Káča*. Lákadlem je pro děti vánoční příběh *Anička a Nebešťánek* v planetáriu v Praze.

Pohádkové budou i již tradiční aktivity jako jsou například čertovská školka, hledání pokladu či slet čarodějnic. Odvážné děti budou moci navíc přenocovat v mateřské školce bez maminek a tatínek. Zajímavé jistě budou i naučné pořady Ekocentra z Votic *Les v noci nespí a Kde je na světě největší zima*. Připraveny jsou navíc další mimoškolní aktivity, o kterých vás budeme průběžně informovat.

Olga Polívková, ředitelka MŠ

Sedmpány od jara do podzimu

Ohlédneme-li se v tomto časovém období, co se u nás udělalo, pak zjistíme, že na hřišti byl postaven nový domeček a hasiči zde zhotovili nové lavičky. Na návsi stojí nové nástěnky, upravily se kanalizační rošty, svedla se dešťová voda do kanalizace, posílilo se veřejné osvětlení, postavil se nový stůl s lavicemi v parku, vyměnila se vodárna v prodejně a kamna v kulturním domě. Během léta byly provedeny veškeré nátěry včetně sakrálních památek. Velké starosti jsme měli s travními porosty, kterých máme hodně, a sečení se ani nestíhalo, poněvadž tráva rostla před očima.

V měsíci květnu jsme stáli před problémem, že bude u nás tak jako v jiných vesnicích uzavřena prodejna. Ze tří nabídek, které jsme dostali, zvítězila ta nejlepší. Snad nám sám Bůh z čistého nebe poslal mladou Vietnamku, která 4. června prodejnu znovu otevřela a o týden později i hospodu. Denně čerstvé pečivo, bohatý sortiment zboží, celodenní provozní doba. Takovou službu Sedmpány snad nepamatují a to vše nám zajišťuje mladá, milá a vždy usměvavá Lenka – tak jí říkáme. Vážíme si její práce a snažíme se jí i pomoci.

Protože naše vesnice žije požárním sportem, je třeba připomenout některé akce.

Hasiči ze Sedmpán

Svěcení hasičského vozu v Sedmpánech

22. května se v Sedmpánech konala okrsková soutěž, kde muži obsadili 1. místo a ženy 2. místo. 12. června v okresním kole ve Vlašimi skončili muži na 12. místě. 26. června v Nesměřicích obsadili muži 2. místo a ženy také 2. místo. Tento den v Sedmpánech na nohejbalovém turnaji zvítězili domácí hasiči. 3. července se konal pohár starosty v Čechticích PS 8, v němž naši muži obsadili 1. místo, PS 12 muži 2. místo a ženy 3. místo. 8. srpna na poháru starosty Mnichovic muži obsadili 1. místo a ženy také 1. místo.

21. srpna Zdislavice – benešovská liga muži 5. místo, ženy 7. místo. V tento den se konal v Sedmpánech opět nohejbalový turnaj, který vyhráli hráči z Prahy. Na Horce se 4. září konal pohár starosty, kde muži skončili na 10. místě a ženy na 8. místě. Muži navečer odjeli na noční exhibici do Telče. 11. září se ve Všechlapech konala další soutěž benešovské ligy, kde muži obsadili 11. místo. Čeká nás ještě pohár starosty v Trhovém Štěpánově a rybářský dětský den. V pondělí 30. srpna se konala mše svatá a po mši bylo posvěceno hasičské auto.

Od jara do podzimu se každou středu na návsi opékají špekáčky a to vždy od 17 hodin, což se stalo již tradicí, a kde se nás schází okolo 25. Protože po takto chutné večeři bývá i žízeň, dojdeme si do hospody pro točené pivo. Protože během této doby má někdo svátek nebo narozeniny, vypije se i nějaká ta sklenička, aby se lépe zpívalo. Ve středu 25. srpna nám přišel zahrát na harmoniku i pan Bohuslav Vlasák, tak se tento večer trochu protáhl. Ve středu 8. září, kdy počasí by opékání nepřálo, jsme ve stejnou dobu dvěma hasičskými auty odjeli na návštěvu knihovny v Trhovém Štěpánově. Děkuji paní Ludmile Kornové za milé přivítání a občerstvení, které nám bylo poskytnuto.

Protože končí volební období a my jsme neměli svého zástupce v zastupitelstvu, chci touto cestou poděkovat zastupitelstvu, především starostovi ing. Václavu Nekvasilovi a místostarostovi Josefu Kornovi za pomoc, která byla naší vesnici a hasičům poskytnuta.

František Dvořák

Prodavačka Lenka

Svatý Jan Nepomucký v Souticích

*Socha sv. Jana Nepomuckého
v Podolí*

V sobotu 17. května 2010 května byla v části Podolí slavnostně odhalena a vysvěcena nově zrestaurovaná socha svatého Jana Nepomuckého panem farářem Jaroslavem Ścieraszewskim, za účasti pana senátora Karla Šebka a široké veřejnosti. Projely paní starostky, pana senátora a pana faráře zima a déšť nikterak neohrozila. Chmury z počasí, které

nám zrovna moc nepřálo, rozehnaly písně pod vedením pana Antonína Jandejska ml., doprovázené hudbou pana Oldřicha Hrubanta.

Po mši svaté v kostele svatého Jakuba mladšího v Souticích začalo zábavné odpoledne, kde si všechny věkové kategorie přišly na své.

Starostka obce zahájila tuto sváteční sobotu a jako první vystoupily vlašimské mažoretky. Tance s hůlkou a stuhou byly velkým zážitkem pro všechny.

Moderátor Pavel Skalický vyhlásil pro děti soutěž „Soutice hledají Superstar“. Robert N. a Eva Skalická pozvali všechny děti na podium, kde si tuto zábavu opravdu všichni užili, krásně zpívali a tančili a samozřejmě děti dostaly i sladkou odměnu za své výkony.

Mladší generaci rozproudily písničky od Whitney Houston, které úžasně zazpívala čokoládová kráska Madalena Joao a písničky od skupiny ABBA v pěkném podání Evy Skalické a Léni Kurkové rovněž potěšily.

Střední a starší generaci zaujaly písně od skupiny Kucerovci, které kouzelně zazpívala Beata Albrecht.

Vystoupení Luďka Soboty a jeho manželky Adrieny pobavilo všechny zúčastněné.

Perlou sobotního odpoledne byla zpěvačka paní Yveta Simonová, která i přes svůj věk je stále vitální a půvabná dáma.

Pouťový jarmark s perníčky, keramikou, kořením a dalšími zajímavostmi krásně dotvořil slavnostní atmosféru.

Po ukončení zábavného odpoledne s bohatým občerstvením začala taneční zábava.

Hudební skupina Triton pod vedením pana Oldřicha Hrubanta ukončila tento slavnostní den v obci Soutice.

Alena Exnerová, starostka Obce Soutice

Návštěva ze Sedmpán v knihovně

Čtenáři ze Sedmpán v knihovně

Ve středu 8. září 2010 v podvečer jsme v Městské knihovně s radostí přivítali v rámci regionálních návštěv čtenáře ze sousední vesnice Sedmpány. Provedli jsme je celou knihovnou. Do knihovny přijeli dvěma hasičskými auty. Pro sedmpánské to byl vítaný náhradní program. Protože bylo nepříznivé počasí, nemohli uskutečnit pravidelné opékání vuřtů, a proto zvolili jinou „stravu

pro potěchu duše.“ Děkujeme za velkou účast a těšíme se, že návštěvy tohoto typu i z dalších sousedních obcí se stanou tradicí nadcházejících podzimních dnů.

Ludmila Kornová

Školní almanach

Již téměř před 60 lety (na podzim roku 1951) byla slavnostně otevřena budova místní školy, kterou naše základní škola využívá dodnes ke své činnosti. Při této příležitosti připravuje škola oslavy tohoto jubilea a vydání sborníku, který mapuje historii a současnost štěpánovské školy. Součástí sborníku budou také vzpomínky bývalých zaměstnanců a absolventů školy v Trhovém Štěpánově. Pokud máte zajímavou vzpomínku na školní léta, zážitky prožité ve školních lavicích, bývalé kolegy, žáky nebo učitele, můžete nám zaslat svůj příspěvek na email zs.stepanov@quick.cz nebo na poštovní adresu Základní škola Trhový Štěpánov, Sokolská 256, Trhový Štěpánov 257 63 nebo ho můžete přinést osobně do školy. Děkujeme.

Mgr. Martin Vrbický

Ledová neckiáda v Souticích

Veselý sousedský spolek Podolí a Kopeček, a OÚ Soutice pořádaly dne 21. 8. 2010 na řece Želivce II. ročník ledové neckiády. Počasí nám přálo a voda měla příjemných + 7° C. Roztodivná plavidla musela co nejrychleji překonat vytyčenou trasu, další body od rozhodčích pak získala za originální zjev.

Jako první zaútočil na vítězství bojovný sultán s plavidlem „Alláhova pomsta.“ „Mouchy“ si s sebou do vody vzaly oblíbenou svačinku a pak už jen prchaly před rodinou „Pavoučků.“ Z Kalné připlula posádka polní nemocnice „MASH 4077.“ Černýš statečně reprezentoval

„Neptun.“ K vidění byly i „Sáňky v létě,“ „Ledoborec,“ „Milovníci zimy“ zachumlaní v lyžařských kombinézách a další závodníci. Předvedlo se i několik odvážných malých vodáků.

A tak bylo nakonec jedno, kdo zvítězil, protože všichni ukázali, že mají fantazii a smysl pro legraci.

Děkujeme pořadatelům za perfektně zvládnutou organizaci, chutné občerstvení a přátelskou atmosféru a všem účastníkům za skvělou zábavu. Těšíme se na příští ročník.

Dana Vlasáková, Černýš

KON-TIKY pluje silou paží

Je to v zimě nebo v létě?

Soutice mají své muzeum

V sobotu 17. července 2010 bylo v Souticích slavnostně otevřeno vesnické muzeum. Je umístěno v bývalém kontribučním špýcharu z 18. století. Budova se nacházela ve velmi špatném technickém stavu a několikrát byla v obecním zastupitelstvu zvažována jeho demolice. Naštěstí zdravý rozum zvítězil a díky dotaci z Evropských fondů se podařilo zrekonstruovat tuto budovu.

Firma Pesigan z Plzně dokázala z této devastované budovy ve středu obce vytvořit opravdový skvost, kterým dnes muzeum je. Stavební úpravy byly prováděny s úžasným citem a smyslem pro krásu ducha doby minulé. Se stejným citem bylo přístupováno i k vybavení jednotlivých expozic.

Libreto muzea zpracovala paní PhDr. Libuše Váňová, dlouholetá pracovníce Muzea Podblanicka ve Vlašimi. Pan Ing. Karel Drhovský a manželé Jitka a Ing. Josef Ždychovi vnesli díky svému citění pro krásno a duchovno náplň a půvab jednotlivým expozicím.

Při vstupu do muzea osloví návštěvníky symboly obce Soutice, mapa stabilního katastru, historické foto-

grafie, vitríny s trojrozměrnými předměty a listinami i původní dveře do špýcharu. Koutek v přízemí je věnován známému spisovateli JUDr. Vojtěchu Zamarovskému, který v obci dlouhá léta žil a tvořil. V roce 2006 zemřel a je pochován na místním hřbitově.

Budova Muzea v Souticích

V druhém nadzemním podlaží dominuje téma „S hlavním městem za zády.“ Tato expozice se váže k vodě. Především k pitné vodě, ale i k vodě užitkové. Je zde nainstalována ukázka cesty pitné vody z přehrady Želivky do hlavního města Prahy. Část ukázky potrubí pro dodávku pitné vody pro Prahu ochraňuje skřítek MASKARON, který odhání temné síly od pitné vody a našich domovů. Návštěvník má možnost seznámit se s informacemi a fotografiemi o výstavbě přehrady Želivky. Pumpa, která je ozdobou této expozice, připomíná dobu, kdy se pitná voda do domácnosti donášela v nádobách k tomu určených. Rybářské pruty jsou znamením, že si naše řeky, potoky i rybníky zamilovali především rybáři, jak je patrné z vystavených fotografií a knih o řece Želivce a Sázavě.

Třetí nadzemní podlaží je určeno pro periodické výstavy na zavěšených a odnímatelných panelech. Zde má své místo i poslední majitel soutického zámku pan Dr. František Elpl se svou rodinou. Vše je doplněno trojrozměrnými předměty, které darovali nebo zapůjčili místní občané.

Na vnější zdi muzea je vedle vstupních dveří umístěn text s informacemi o budově. Interiér a exteriér budovy je doplněn skleněnými a kovovými motýly. Důvod umístění motýlů je prostý. Z leteckého pohledu na obec Soutice je patrný tvar motýla. Okolí budovy je upraveno a jedna jeho část je využita jako zahrádka s lavičkou. Jsou zde vysazeny ovocné stromy: kdoule, jablono a slivoň.

Budovu doplňuje kamenné podium, ze kterého zněly při slavnostním otevření písně v podání Antonína Jandějska ml., Bary Jandějskové, Marie Kárníkové a Dany Vlasákové.

Hlavním hostem dne byl světicí biskup pražský Mons. Karel Herbst, který vedl v kostele sv. Jakuba mladšího mši svatou a následně pronesl projev u muzea a toto místo vysvětil. Slavnosti byl přítomen P. Jaroslav Šcieras-

zewski ze Zruče nad Sázavou. Pánové Josef Ždych a Ing. Karel Drhovský promluvili krátce o muzeu, špýcharu a spolupráci s obcí Soutice. Paní Doc. PhDr. Jitka Vysekalová přednesla ódu k slavnostnímu otevření muzea, kterou napsal pan Ing. Pavel Lintymer. Po projevu starostky obce a všech hostů začala prohlídka muzea - pro dospělé se skleničkou šampaňského a pro děti se sladkostí.

Muzeum v době rekonstrukce

Následně na hřišti u hasičské zbrojnice zahájila starostka slavnostní odpoledne, na němž vystoupila skupina Schovanky. V přestávce vystoupil pan Jaroslav Vodňanský a zazpíval několik písniček. V dalších přestávkách kouzlili děti za doprovodu opravdového kouzelníka. Úžasné vystoupení skupiny břišních tanečnic Labyr-in-t pod vedení paní Michaely Havelkové ze Zruče nad Sázavou všichni přítomní sledovali se zatajeným dechem.

Slavnostní den byl ukončen taneční zábavou za doprovodu hudební skupiny Triton.

Alena Exnerová, starostka Obce Soutice.

Kalňáci jsou na letošní podzim připraveni

Letošní podzimní dny si členové a přátelé o. s. Kalňáci budou moci zpříjemnit – a to hned několikrát. Ve čtvrtek 28. října, v den státního svátku, vyjedou na další z poznávacích výletů. Tentokrát navštíví dopoledne Sázavský klášter a odpoledne budou moci být svědky výroby nádob, sklenic a jiných předmětů z varného skla. Půjdou totiž na exkurzi do místní sklárny Kavalier.

Vzhledem k tomu, že na loňský první Vánoční jarmark byl velice příznivý ohlas, uspořádají ho Kalňáci letos znovu. V sobotu 20. listopadu od druhé hodiny odpolední v sále hulické hospody bude mít každý z návštěvníků možnost zakoupit dárky pro potěšení sebe i svých blízkých. Svoji práci tu budou prezentovat výrobci keramiky, proutěného zboží, šperků, textilních deko-

rací. Nedílnou součástí jarmarku bude prodej adventních věnců. Pokud i Vy máte ostatním co nabídnout, ozvěte se na telefonním čísle 606 874 192.

V nadcházejícím čase adventu se v Kalné na návsi již potěší rozsvítí kaplička. Sejdou se tu příbuzní, přátelé a při malém občerstvení a svařeném víně se příjemně naladí do předvánočního shonu. Rovněž na tuto akci, která se koná 27. listopadu od 17. hodiny, Vás Kalňáci srdečně zvou.

Prohlédněte si mnoho krásných a zajímavých fotografií na internetových stránkách sdružení Kalňáci, o.s.

<http://www.kalnaci.eu>

Olga Bílková

Předsedova holina 2010

Již IV. ročník Holiny se uskutečnil dne 11.9.2010 za účasti 147 závodníků ve 12 běžeckých kategoriích. Všichni rovněž soutěžili v dalších 8 disciplínách. Hlavního závodu hodu holinou se zúčastnilo celkem 93 holinářů. Vítězem se stal čekatel (na vstup do Organizace 5. prosince) pan Marian Machovský hodem rovných 31,3 metrů. Jeho výkon však poznamenal stín pochybností o regulérnosti jeho pokusu. V první řadě pokus si vítěz měřil sám, jelikož působil celý závod coby hlavní měřič. Navíc jako pomocný rozhodčí působila čekatelka Jiřina Machovská, žena našeho hrdiny. Podezřelé je i to, že po tomto pokusu oba manželé urychleně uzavřeli sektor a i přes výzvy ředitele závodu ho již neotevřeli. Z tohoto důvodu se mnozí holináři vůbec nedostali na start.

Letos byla prvně vypsána samostatná kategorie žen ve vrhu kozačkou paní předsedové. Závod byl zařazen po loňské tvrdé kritice v místním tisku, kdy si holinářky doslova vydupaly svoji soutěž. Jako horká favoritka, která po dva roky úspěšně konkurovala svým mužským protějškům v tehdy ještě společné kategorii nastupovala k závodu paní Ilona Kopecká. Svůj pokus však hrubě podcenila a její výkon pouhých 12,33 stačil pouze na 15. místo z celkového počtu 78 holinářek. Jen pro zajímavost loni hodila tato nadějná závodnice holinou téměř 20 metrů. Kozačku si tak odvezla domů paní Lenka Mastíková za výkon 17,33 m.

Mezi běžci se asi největší drama odehrálo v kategorii mladších chlapců, kteří zápolili na trati 250 m. Nervozita byla patrná již od startu, který musel být dokonce opakován, jelikož došlo mezi závodníky ke kolizi, do které se připletlo hned několik borců. Napodruhé už bylo vše v nejlepšímu pořádku a závodníci doslova prolétli celou trať. V cíli se pak odehrálo neskutečné drama mezi Markem Bláhou a Jirkou Šindelářem. Pořadatelům po doběhu trvalo několik minut, než s pomocí nejmmodernější techniky rozluštili cílovou fotografii a určili vítěze. Tím se stal nakonec Jirka Šindelář, ovšem o pouhou pověstnou setinku vteřiny.

S větrem o závod

Kompletní fotodokumentaci a výsledkovou listinu naleznete na stránkách www.organizace5prosince.com

Za účast všem a za sponzorské dary paní Ludmile Kupsové, paní Vladimíře Červové, firmě Peter, ZD Trhový Štěpánov a MÚ v Trhovém Štěpánově děkují pořadatelé.

Upozornění:

Při úklidu byla nalezena dětská růžová mikina s kapucí a černý šál. Od jarního Pohádkového lesa máme v úschovně navíc dětskou červenobílou čepici a černý fusak na kočár. O nalezené věci se můžete přihlásit na čísle telefonu: 602 689 025

Tomáš Neděla

Nejmenší závodníci

Na stupních vítězů

Den hasičů a záchranářů

Policejní pistole lákala děti i tatínky

Sbor dobrovolných hasičů V Trhovém Štěpánově uspořádal na fotbalovém hřišti v sobotu 25. září 2010 Den hasičů a záchranářů. Po zahájení starostou sboru Josefem Kornem odstartoval program kroužek mladých hasičů.

V požárním sportu předvedlo své dovednosti 40 mladých hasičů. Na 1. místě se umístili předškoláci za pomoci žáků 5. třídy. Poté pokračovali v soutěži dospělí. Putovní pohár v kategorii muži vyhrál SDH ze Sedmpán. V kategorii žen zvítězilo družstvo SDH z Hulic. Blahopřejeme!

Po celé odpoledne mohli naši spoluobčané shlédnout zajímavé ukázky vojenské techniky, prezentace zahradní techniky i autoprodejce.

Policie předvedla střelbu z laserové pistole. Velký zájem byl o výškovou plošinu.

Občerstvení zajišťovali: Mgr. Ing. Hana Podhadská, Mgr. Marie Malátková, Miroslava Veselá, Ing. Karel Pokorný a Jaromír Veselý.

Máme za to, že každý, kdo se přišel podívat, odcházel spokojen a jistě si přišel na své.

Obrněnec zaujal zejména kluky

SDH Zdislavice v soutěžním boji

Výbor SDH děkuje sponzorům Janě Vlachové, firmě Šindler z Příbrami, firmě Peter GFK Trhový Štěpánov a Městu Trhový Štěpánov i všem, kteří se podíleli na úspěšném průběhu této zajímavé akce.

Vítězné družstvo děvčat z HULIC získalo za své umístění cenu, vyhlídkový let let vrtulníkem, který si pro ně přilétl přímo na hřiště do HULIC. Děkujeme Janu Červinkovy za tento sponzorský dar.

Jaroslava Krásová

Vítězné družstvo děvčat z HULIC – foto HROMAS

Starosta města se starostou SDH předávají cenu

Pověst o Pešíku Vydřiduchovi z Řimovic (O zvonu zvaném Mamona)

V historii vsi Řimovic u Vlašimi se připomíná jméno vladky Pešíka Vydřiducha. V kostele v nedalekém Trhovém Štěpánově visí zvon, který nese podivný nápis „Tento zvon slove Mamona.“ Během staletí spojil lid obě tato jména a vytvořil tuto pověst.

V Řimovicích byl počátkem 14. stol. vladkou pan Pešík. Byl to člověk nesmírně lakomý. Bídně se strojil, jedl velmi chudě a skrovně, tvrz téměř neopravoval. Sám nikam k sousedům na návštěvy nejezdil, aby jim nemusel oplácet. Zato poddané vydíral nejhorším způsobem. Nutil je k nejvyšším robotám a platům, a jestliže viděl, že je některému jen trochu dobře, okamžitě ho obtížil novými dávkami a robotami. Několik jich už tajně od něho uteklo a dalo se do poddanství pánům z Vlašimi, kde byly poměry přece jen snesitelnější. I ostatní by z Řimovic nejradyji odešli, ale láska k rodným chalupám byla přece jen silnější, a tak zůstávali a věřili, že se pan Pešík přece jen změní.

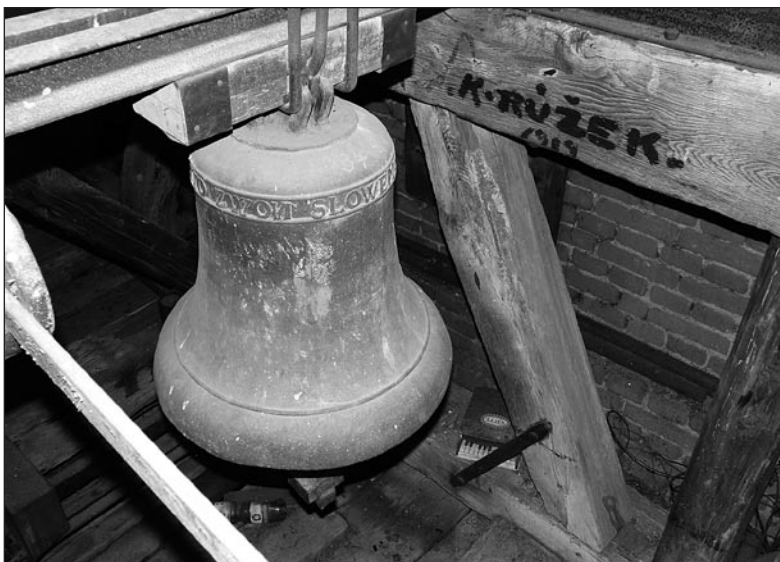
Pešíkova manželka Ludmila, dcera vladky z Dalkovic, si musila tomuto životu přivyknout. Bývala hezká, milá, měla ráda veselou společnost, ale na Řimovicích se musila všeho odříci. Její manžel ji hrubými slovy, hrozbami i ranami přinutil, aby se mu přizpůsobila a smysl života viděla také jen v penězích.

Mezi lidmi se vyprávělo, a byla to pravda, že pan Pešík má v přístěnku ložnice truhličku, plnou českých grošů. A jakmile byla zcela naplněna, sám si zhotovil a okoval novou a jen toužil, aby se i ona naplnila co nejdříve. Tu se dozvěděl, že rytíř Jan z Jankova zavedl právo odúmrtí, které mu hodně vynáší. Pátral po podrobnostech, až se dozvěděl, že šlechtic podle tohoto práva bere po smrti poddaného celý jeho majetek pro sebe a dědicům zemřelého jej postupuje za velkou výplatu. I peníze po mrtvém propadají vrchnosti.

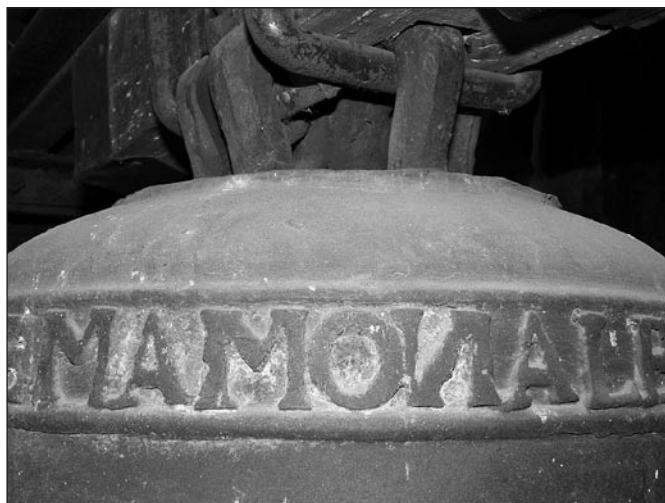
Ihned svolal své poddané a oznámil jim, že vyhláší na Řimovicích právo odúmrtí. Poddaní tomu nechtěli věřit, ale brzy se ukázalo, že pan Pešík nemá slitování. Asi za týden umřel Pešíkův věrný poddaný Stěhule, o kterém bylo známo, že byl velmi šetrný a nahospodařil pro své syny značné množství peněz. Jakmile se to vladka dozvěděl, okamžitě se s ozbrojeným doprovodem odebral do domu zemřelého poddaného. Rodina stála kolem lože nebožtíka v hlubokém smutku a zoufalství a na vladku vůbec nepomyslili. Rovněž je ani nenapadlo, že by měli před ním něco ukrýt. Vladka okamžitě nařídil své čeledi, aby vše prohledali a nalezené peníze mu ihned odevzdali. Nic nedbal na prosby a nářek vdovy a dětí.

Jeden z čeledínů našel za trámem váček s penězi. Pešík mu ho vytrhl a sám peníze rychle přepočítal. Bylo to půl třetí kopy českých grošů. Hledali ještě dále, ale již marně. Než však Pešík odešel, oznámil Adamovi, nejstaršímu synovi nebožtíka: „Chceš-li, Adame, sklízet na otcových polích, a žít v jeho chalupě, slib mi, že do roka zaplatíš čtyři kopy grošů. Jestliže tak neučiníš, předám statek jinému.“ Překvapenému Adamovi nezbylo, než aby slíbil. Po vladkově odchodu se do jizby nahrnuli řimovičtí vesničané. Vladkova tvrdost je nesmírně popudila. Nakonec se dohodli, že by bylo zapotřebí postěžovat si samotnému arcibiskupovi Janu Očkovi z Vlašimi a králi Karlu IV., o nichž slyšeli, že jsou spravedliví. Hned po pohřbu se tři z nich vypravili do Prahy. Byl mezi nimi i Adam. Zdislavský plebán, který rovněž neměl lakomého pana Pešíka v lásce, jim dal doporučující list pro arcibiskupa, ve kterém mu vše vysvětlil. Cesta do Prahy rychle uběhla. Arcibiskup Jan Očko z Vlašimi je skutečně vlídně přijal a list zdislavského plebána zapůsobil. Sám je zavedl ke králi Karlu IV. Ten je vyslyšel, slíbil pomoc a dal každému zlatý peníz na památku. Radostně se vraceli poddaní domů. Ale před Řimovicemi je přepadly obavy, jak bude doma, zda se Pešík dověděl, že si na něho byli stěžovat. Jejich obavy nebyly skutečně zbytečné, neboť rozlícený Pešík dal hlídat všechny cesty do vsi a své čeledi nařídil, aby zadržené k němu ihned přivedli. Došlo k tomu velmi brzy.

Začal je surově vyslýchat, ale zarazil se, když ho jeden z nich neohroženě okřikl, aby je nechal, že jsou pod královou ochranou, a na důkaz mu ukázal zlatý peníz. Dal poddané zavřít do vězení a sám začal uvažovat. Král by ho skutečně mohl potrestat velikou pokutou. Proto se rychle rozhodl, že odjede ke své provdané dceři

Zvon Mamona

Nápis na zvonu Mamona

do Zruče a tam přečká králův hněv. Zatím ho na Řimovicích zastoupí jeho syn. Hned ráno zabalil svou truhličku a odejel.

Brzy po tomto jeho náhlém odjezdu přijelo do Řimovic královské poselstvo. Pešíkův syn se teprve teď dověděl pravou příčinu otcova náhlého odjezdu do Zruče. Král nařizuje panu Pešíkovi, aby zanechal svého způsobu života, nespravedlivě nabytý majetek musí vrátit, poddaní, kteří krále navštívili, jsou prohlášeni za svobodné, ostatním je robota snížena na polovinu. Aby si byl Pešík navždy vědom svého provinění, připojuje se k jeho jménu přídomek Vydřiduch. A pro usmíření Boží musí dát vladyka ulít zvon s nápisem „Tento zvon slove Mamona“ a zavěsit ho v některém blízkém kostele. Jestliže se nepodrobí, přijde před zemský soud.

Mladý vladyka slíbil za otce, že všechny podmínky budou splněny a poselstvo odjelo. Syn ihned vzkázal po čeledínovi do Zruče, aby se otec vrátil, že se již nemusí ničeho bát. Čeledín přinesl odpověď, že pan Pešík přijede druhý den odpoledne. Avšak čeledín si domyslí, že jeho pán veze s sebou své bohatství. Proto se domluvil s druhým, tajně odešli z Řimovic a v soutických lesích si na svého pána počíhali. Přepadli ho, spoutali a s jeho koňem i truhličkou zmizeli.

Až pozdě večer se Pešík, kterému uhlíři pomohli z pout, vrátil zdrcen domů. Když slyšel, co se mezitím stalo, rozhodl se, že předá vládu synovi a dožije v soukromí. Syn ještě splnil podmínku se zvonem, který dal zavěsit v Trhovém Štěpánově, kde visí podnes.

Mladý vladyka se neoženil. Před svou smrtí odkázal veškeré jmění vlašimskému špitálu, aby úplně nahradil vinu svého otce. Jím vymřel rod vladyků Pešíků z Řimovic. Tolik praví pověst, zpracovaná spisovatelem Bohumilem Zahradníkem-Brodským. A jaká je skutečnost? A. N. Vlasák připomíná ve svém Okresu Vlašimském, že v Řimovicích bývalo vladycké sídlo. V listině z r. 1380 se připomíná vladyka Pešík Vydřiduch z Řimovic. Pavel z Řimovic a na Podolí u Kladrub daroval svůj dědičný

statek Řimovice roku 1483 vlašimskému špitálu. Zde se dosavadní prameny rozcházejí, městský archiv datuje onu listinu k roku 1463, místodržitelství 1483. Je tedy Pavlovo synovství, uváděné v pověsti, vzhledem k velikému věkovému rozdílu velmi problematické. A poslední památka je zvon Mamona. V kostele v Trhovém Štěpánově skutečně visí, ale je na něm nápis trochu delší: „Léta Páně 1551 tento zvon slove Mamona.“ Rozdíl 171 let s panem Pešíkem těžko odůvodníme.

A tak na této pověsti nesmíme hledat historickou pravdu, ale přijmout ji jako hezkou místní pověst, kterou se naši předkové utěšovali, že alespoň ti nejvyšší v zemi, se kterými ovšem nikdy nepřišli do styku, jsou spravedlivější než jejich vrchnost.

Jaroslav Pouzar

(Z knihy Podblanickou minulostí, Nakladatelství VIDA Praha 1996, strana 88, 89)

Humanitární sbírka pro postižené povodní

Město a Sbor dobrovolných hasičů Trhový Štěpánov pořádalo ve dnech 10. a 11.8.2010 sbírku na obec Velenice u České Lípy, která byla postižena povodní.

Občané Města Trhového Štěpánova přispěli na tuto obec částkou 40 400 Kč.

Věcné dary převzala Diakonie Broumov, které budou rozděleny podle potřeby. Věcnými dary přispěli rovněž občané Nesměřic. Tamní sbírku uspořádal SDH Nesměřice, který požádal o předání jejich darů hasiče z Trhového Štěpánova.

Finanční částka byla odeslána na běžný účet obce Velenice dne 16.8.2010. Starostka obce paní Šárka Němečková předala peníze rodině Soprových na zabezpečení domu proti sesuvu svahu. Zároveň děkuje všem, kteří této rodině přispěli na zmírnění povodňových škod. K poděkování se připojují pořadatelé sbírky.

Josef Korn, místostarosta města

Také Kalňáci pomáhali

Ani občanům Kalné a jejich přátelům není lhostejný osud obyvatel postižených srpnovými záplavami. Během XIV. setkání Kalňáků na břehu rybníka se podařilo vybrat na postiženou obec Heřmanice částku 3 400 Kč. Další 2 000 Kč věnovalo o. s. Kalňáci a výslednou sumu po dohodě se starostou obce Heřmanice odeslalo na účet Sboru dobrovolných hasičů této obce. Členové SDH se velmi aktivně podílí na odklizení škod způsobených povodněmi.

Olga Bílková

Výsledky komunálních voleb v Trhovém Štěpánově

Volby se konaly ve dnech 15. a 16. října 2010

Počet zapsaných voličů	1035	Počet volebních stran	9
Počet voličů, kterým byly předány úřední obálky	617	Volební účast	59,61 %
Počet odevzdaných úředních obálek	617		

Pořadí	jméno kandidáta volební strana	počet hlasů	Pořadí	jméno kandidáta volební strana	počet hlasů
1.	Josef Korn HASIČI Trhový Štěpánov	334	9.	František Štika TJ Sokol TŠ – oddíl kopané	149
2.	Ing. Václav Nekvasil STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	294	10.	Lubomír Pazour HASIČI Trhový Štěpánov	141
3.	Ing. Karel Pokorný HASIČI Trhový Štěpánov	229	11.	František Kužel SDH Sedmpány	137
4.	Tomáš Neděla SNK – Organizace 5. prosince	191	12.	Karel Kulíček SNK – Organizace 5. prosince	135
5.	Stanislav Kužel STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ	182	13.	Ludmila Boušková TJ Sokol Trhový Štěpánov	111
6.	Ing. Michal Voigts Iniciativa za krásnější město TŠ	175	14.	František Dvořák SDH Sedmpány	107
7.	Ing. Antonín Vošický KDU-ČSL	174	15.	Ing. Marek Musil Iniciativa za krásnější město TŠ	97
8.	Mgr. Ing. Hana Podhadská Unie rodičů při ZŠ TŠ	152			

Volby do Senátu Parlamentu České republiky

Volební obvod 40 KUTNÁ HORA – 1. kolo 15. a 16.10.2006

Počet osob zapsaných do volebního seznamu	035	očet platných hlasů ve volebním okrsku	460
Počet voličů, kterým byly vydány úřední obálky	513	Účast v prvním kole senátních voleb	49,56 %
Počet odevzdaných volebních obálek	508		

Výsledky (počet hlasů):

Ing. Jaromír Strnad Čáslav, ČSSD	93	Mgr. Jana Volfová Praha, SDŽ – Strana důstojného života	7
Ing. Oldřich Doležal Hulice, bez politické příslušnosti	148	Ing. Milan Vodička, CSc. Říčany, Strana svobodných občanů	13
PhDr. Olga Zubová Kutná Hora, Demokratická strana zelených	20	Ladislav Exner Kutná Hora, Věci veřejné	8
Stanislav Veselý Petrovice I, KSČM	21	Ing. Lucie Talmanová Praha, Občanská demokratická strana	63
Ing. Josef Mrocek Kutná Hora, Koruna Česká	1	V prvním kole získali nejvíce hlasů:	
Marie Matyášová Kutná Hora, Strana práv občanů ZEMANOVCI	0	Ing. Oldřich Doležal Hulice, bez politické příslušnosti	48
Ing. Michaela Šojdrová Kroměříž, KDU – ČSL	37	Ing. Jaromír Strnad Čáslav, ČSSD	93
MUDr. Zdeněk Nováček Čáslav, TOP 09 s podporou Starostů	39	<i>Jana Krucká, předsedkyně volební komise</i>	

Sto let od narození výtvarníka a učitele Richarda Duška

Dušek Richard

Během našeho života se setkáváme s mnoha lidmi. Mnozí docházejí ocenění až po odchodu z tohoto světa. V době, kdy žijí mezi námi, se příliš nezajímáme o to, co by mohlo zajímat i příští generace. Zdá se, že jedním z nich je Richard Dušek. Na internetu, který bývá považován za dobrý zdroj informací, se toho mnoho nedovíme. Před několika lety vyšel ve Zpravodaji Města Vlašimi článek Jana Svobody. Oba zdroje jsou stručné – a je to velká škoda. Autor těchto řádků předpokládá, že přispěje alespoň částečně k poznání této významné výtvarné i pedagogické osobnosti Trhového Štěpánova i Vlašimi.

Richard Dušek se narodil 1. listopadu 1910 v Ústí nad Orlicí jako syn keramiky, který byl absolventem keramické školy. Maminka byla majitelkou knihkupectví. Ve svém rodném městě vychodil obecnou a měšťanskou školu. V letech 1924 - 1930 studoval v nedalekém, překrásném městě Litomyšli na známém Učitelském ústavu a stal se odborným učitelem matematiky, rýsování a výtvarné výchovy. Působil jako učitel na několika školách v tehdejší lanškrounské okrese. V roce 1934 byl na vlastní žádost přeložen do okresu Benešov u Prahy a učil na obecné škole ve Václavících.

Navštěvoval rovněž přednášky výtvarné výchovy na pražské technice, které vedl jeden z nejvýznamnějších krajinářů Vysočiny Oldřich Blažíček. Právě proto, aby měl do Prahy blíže, se nechal přeložit na benešovský okres. Postupně učil na školách v Divišově, Trhovém Štěpánově a ve Vlašimi, kde bydlel většinu svého života.

Na Základní školu v Trhovém Štěpánově přišel ve školním roce 1955/1956. Během dalšího školního roku odešel 1. března 1957 nakrátko do stavebnictví, ale vrátil se zpět 1. září 1957 a působil zde i v dalších školních rocích. Jeho jméno se naposledy objevuje ve výkazech ve školním roce 1971/1972. Se vši pravděpodobností potom učil na bývalé Jedenáctileté střední škole ve Vlašimi. Ve štěpánovské školní kronice je ještě údaj, že žáci navštívili na podzim roku 1960 výstavu prací tohoto učitele ve Vlašimi.

Jeho výtvarná tvorba je mnohostranná. Je uměleckou dokumentací, která zachytila nenávratně mizející lidovou architekturu na Podblanicku. Jeho pozornosti neunikly statky, chalupy, špýchary, ale ani nejrůznější detaily staveb. Byly to i štíty domů, vjezdy do dvorů, zvoničky nebo kostely.

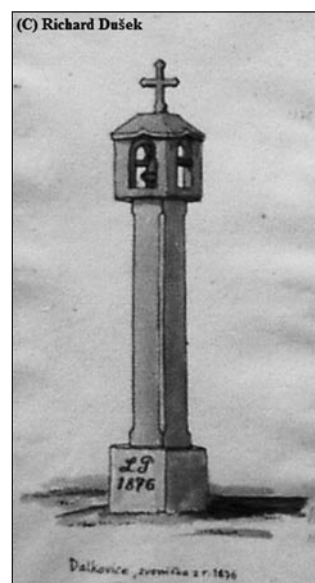
V jeho tvorbě najdeme i plakáty, ex libris, pohlednice nebo diplomy. Věnoval se i krajinomalbě, ale zřídka kdy používal olejomalbu. Spíše si oblíbil perokresbu, řadu perokreseb koloroval, věnoval se linorytu i dřevorytu. Jsou to techniky, které vyžadují dobrý zrak i pečlivost. Mnoha svým žákům věnoval do jejich památníků právě obtisknuté motivy z Podblanicka, které vyryl těmito technikami.

Své práce vystavoval již v roce 1924 na školské výstavě v Londýně, kde získal 2. cenu. To mu bylo pouhých 14 let! V roce 1936 uspořádal výstavu v Benešově. Roku 1946 vydal Český svaz malířů formou pohlednic jeho 25 kreseb různých objektů Podblanicka. Jako první samostatná výstava bývá však zmiňována až vlašimská v roce 1949. Další proběhla rovněž ve Vlašimi v roce 1960. Obě si uspořádal autor sám. Byla instalována pravděpodobně v bývalé požární zbrojnici nedaleko zámku. Tam se konala i jeho posmrtná výstava. Uspořádal ji vlašimský požární sbor v listopadu 1977. Podblanické muzeum ve Vlašimi pořádalo Duškovu výstavu v dubnu - květnu 1990 a druhou v září - říjnu 2005.

Svému rodnému městu zanechal několik dřevorytů a perokreseb s názvem „Z rodného kraje.“ Čtenáři orlickoústeckého zpravodaje si jistě pamatují na seriál „A léta běží, přátelé“, ve kterém byly na pokračování otiskovány jeho dřevoryty a perokresby. Ve sbírkách tamního městského muzea je uložena např. série deseti kusů pohlednic s jeho perokresbami, které vyšly nákladem jeho otce, keramiky Antonína Duška.

Otiskoval své dřevoryty a linoryty rovněž v regionálním tisku. Jaroslav Pouzar, neméně známý učitel a regionální historik, uvedl ve své knize „Podblanickou minulostí“ řadu kreseb, které vynikajícím způsobem doplňují text knihy. Mnoho jeho děl je v soukromém vlastnictví občanů Vlašimska i Štěpánovska.

Český svaz ochránců přírody ve Vlašimi vydal v roce 2008 obrazovou publikaci nazvanou Richard Dušek: „Ze staré Vlašimě.“ Jsou to linoryty, které původně tiskl vlašimský tiskař Miroslav Drtina na ručním lisu ve velmi malém nákladu a Richard Dušek je poté ručně koloroval. Vznikla tak půvab-

Kresba Richarda Duška,
Dalkovice, zvonička
z roku 1876

ná publikace, která alespoň z části přibližuje Duškovo výtvarné dílo.

Škoda, že nebyla dosud vydána reedice Duškových pohlednic Vlašimi a okolí. Pamětníci, sběratelé i milovníci historie by tento soubor vřele uvítali. Najde se nakladatel?

V písemnostech Města Trhového Štěpánova se zachovalo smuteční oznámení, ve kterém se píše, že „dne 13. ledna 1977 náhle zemřel ve věku 66 let Richard Dušek, učitel v.v.“ Dále je v něm uvedeno: „Jako výborný malíř zanechal po sobě bohatství zobrazující lidovou architekturu Podblanicka. Maloval sobě i druhým pro krásu a pro radost. Jeho celoživotní dílo bude žít v srdcích a myslích všech, kteří s ním jako učitelé spolupracovali, i těch, které vedl rozvážnou rukou zkušeného pedagoga.“ Smuteční shromáždění se konalo 18. ledna 1977 v obřadní síni hřbitova ve Vlašimi.

Jaromír Vlček

Použité prameny:

1. Internet - Richard Dušek – virtuální galerie z děl výtvarníka Richarda Duška, malíře Podblanicka
2. Záznamy ve školních kronikách Základní školy v Trhovém Štěpánově (vypsal Mgr. Martin Vrbický)
3. Zpravodaj Města Vlašimi, číslo 6/2003, strana 20
4. Informace PhDr. Jindřicha Nuska, pracovníka Muzea Podblanicka ve Vlašimi o Duškových výstavách
5. Smuteční oznámení, které vydalo ředitelství ZDŠ v Trhovém Štěpánově

Mac Nevenové a Zruč nad Sázavou

Pronásledování Irů jako katolíků anglickou vládou vyvrcholilo koncem 17. století. Na podkladě vydaných zákonů byli zbaveni občanských a politických práv, nesměli vykonávat státní službu, provozovat obchod, řemesla, lékařskou činnost, učitelská povolání. Exil se stal existenčním řešením pro tisíce rodin, především pro příslušníky bohatších vrstev. Jeden proud směřoval i do rakouské monarchie, kde uprchlíci vstupovali zejména do vojska. Někteří se však věnovali studiu, neboť věřili v brzký návrat domů.

V Čechách se tato situace odrazila ve dvou oblastech. Jednak ve vzniku irského kláštera v Praze u Hybernů a jednak v nástupu Irů na univerzitu v Praze. Hyberní byli zvláštní skupinou františkánů. Jejich pražský konvent podléhal přímo římskému provinciátu. V Praze měli jednak noviciát a jednak školy, v nichž vyučovali. Při výstavbě kláštera pomáhali Hybernům velkými dary Jan mladší z Talmberka a Jan starší z Talmberka. Klášter byl zrušen roku 1786.

Historická kresba Hyberského paláce v Praze

William Mac Neven O'Kelly ab Aghrim (1713 – 1787)

William Mac Neven se zapsal na lékařskou fakultu pražské univerzity v r. 1743 a pokračoval tak ve studiích započatých v Paříži. V Praze byl adoptován svým bezdětným prastrýcem a změnil si poté své původní jméno William Mac-Nevin of Crannagh-Mac-Nevinn a psal se William Mac Neven O'Kelly ab Aghrim. I jeho původní jméno dosvědčovalo, že pocházel z prastarého irského rodu MacCnaimhin, poangličtěného nyní na McNavin.

Během studií v Praze prokázal mimořádný talent. V r. 1749 se stal mimořádným profesorem pražské lékařské fakulty. V r. 1754 pak byl jmenován direktorem lékařské fakulty, aby tu provedl reorganizaci lékařských studií. Jeho pravomoci tak byly velice rozsáhlé: předsedal zkouškám a přehlížel i práce profesorů. Za jeho působení byla ve sklepních prostorách Karolína zřízena první chemická laboratoř. Podle dochovaných zdrojů vykonával svůj úřad velmi svědomitě, realizoval řadu nových opatření, na jejichž základě se úroveň školy zvýšila. Nebyl však příliš oblíben a jeho hodnocení v lexikálních zdrojích devatenáctého století není příznivé. Jedním z důvodů bylo i to, že upřednostňoval své krajan. Svou funkci vykonával 30 let a v r. 1784 rezignoval.

V roce 1750 se oženil v zbraslavském kostele sv. Jakuba s Marií Annou, dcerou Jana Rausse z Raussenbachu, který se téhož roku stal pánem na Zručí nad Sázavou. Po smrti Jana Rausse z Raussenbachu v roce 1767 pak přešel hrad Zruč nad Sázavou spolu s panstvím na Mac Nevena. (M. Mysliveček a L. Schmid uvádějí, že vlastnil Zruč nad Sázavou a Krasoňovice.)

Stejným způsobem zdědil i dům v dnešní Palackého ulici č. 7, tam kde později bydlel Fr. Palacký a jeho zeť F. L. Rieger. Dům nechal zcela přestavět slavným architektem I. J. Palliardim a i dnes se objekt nazývá Mac Ne-

venův palác. V Praze žila rodina v zimních měsících, v létě pobývala na svém hradě ve Zruči nad Sázavou. Nicméně jejich syn William se narodil ve Zruči nad Sázavou v prosinci 1758.

Se svou manželkou měl čtyři děti: Antonii Annu, Brigitu, Williama Huga a Johannu. Jeho manželka Marie Anna zemřela v r. 1765 na horkou nemoc (tyfus) ve Zruči nad Sázavou a byla pochována v Praze u Hybernů ve zrušeném kostele Neposkvrněného početí Panny Marie.

Vedle své školské funkce vykonával William Mac Neven také rozsáhlou privátní praxi a byl slavným a vyhledávaným pražským lékařem. Byl i osobním lékařem Marie Terezie.

William Mac Neven O'Kelly ab Aghrim (od r. 1750 s přidavkem et Raussenbach) zemřel v Praze v r. 1787 ve věku 70 let. Nebyl pochován v kryptě, ale podle svého přání na hřbitově u kostela svatého Štěpána v Praze. Z dochovaných náhrobků u tohoto kostela mu žádný nenáleží. Tento rozsáhlý pražský hřbitov byl zrušen v roce 1784 a nalezené pozůstatky byly převáženy na Olšanské hřbitovy.

V dějinách Zruče nad Sázavou byl během jeho panování zaznamenán velký požár, který 6. dubna v r. 1781 zachvátil jak městečko, tak hrad a kostel. Při tomto požáru se zřítily klenba kostelní lodi. Později byla loď opatřena již pouze plochým stropem. Celá jedna část hradu se po neštěstí proměnila v prach a popel. Při této příležitosti vzal za své starý archiv, který obsahoval mnoho důležitých listů k dějinám tohoto hradu.

V r. 1753 byl William Mac Neven povýšen císařovou Marií Terezií do rytířského stavu, v r. 1767 pak byl povýšen mezi říšské svobodné pány. Jestliže akceptujeme dělení české šlechty na starou, válečnou a novou, pak byl příslušníkem nové šlechty.

William Hugo Johann Babtista Mac Neven (1758 – 1813)

William Hugo Johann Babtista Mac Neven O'Kelly ab Aghrim se narodil v r. 1758 ve Zruči nad Sázavou. Po svém otci převzal v r. 1780 zručské panství. Byl doktorem práv a filosofie, císařským a královským dvorním radou. Patřil mezi význačné osobnosti tehdejší doby. Byl přisedícím zemského gubernia a při jednáních o společenských reformách vystupoval jako mluvčí české zemské opozice.

V r. 1783 se oženil s Marií Terezií von Pollinger, s níž měl devět dětí. Z nich ve Zruči nad Sázavou zemřeli: Fri-

Zámek ve Zruči nad Sázavou

edrich William ve věku dvou měsíců, Marie Berta ve věku devíti let a Laura Adelaida ve věku 3 let. Z hlediska vztahu k následující osobnosti Williamu Jamesi MacNevenovi je podstatné, že to bylo během letních dnů. Encyklopedie z r. 2001 (1) uvádí, že se zasloužil o zručské školství, obnovil tamní kostel a zřídil první zámeckou kapli.

V r. 1790 předložili čeští stavové memorandum, aby na univerzitě byla znovu zavedena latina jako hlavní jazyk. Toto memorandum bylo dílem Williama Hugo Mac Nevena. Bylo to poté, co v r. 1784 zavedl studijní řád němčinu jako vyučující jazyk a na základě němčiny se vyučovala i latina.

William Hugo Mac Neven prodal zručské panství v roce 1805 baronu z Rummerskirchu. Zemřel v Praze v r. 1813 a byl pochován v kostele ve Zruči nad Sázavou. Je o něm známo, že uměl i česky.

William James MacNeven (1762 – 1841)

Je nejvýznačnějším příslušníkem rodu s mezinárodním významem. William James Mac Neven, někdy také Mac Nevin se narodil v Irsku a zemřel v New Yorku ve Spojených státech. Je pokládán za otce americké chemie. Na jeho počest byl vztyčen v New Yorku (Central Manhattan) obelisk s pamětním nápisem. Toto místo se nachází blízko bývalého Světového obchodního centra zasaženého teroristickým útokem 11. září 2001. Encyklopedie Irska nebo USA vypočítávají nesčetné zásluhy Williama James Mac Nevena zahrnující zavedení evropských vědeckých metod ve Spojených státech, vytvoření moderních učebních metod, prosazování myšlenky o užitečnosti aplikace chemie pro farmáře v zemědělství,

práci pro nemocné během cholery v New Yorku anebo pomoc irským emigrantům. Po celý život byl aktivním římským katolíkem.

William James Mac Neven se narodil v Irsku blízko Aughrimu jako nejstarší ze čtyř synů. Když mu bylo 11 let, byl poslán za hranice, aby získal patřičné vzdělání, které bylo Irům v jejich vlasti znemožněno. Tak se kolem roku 1774 dostal se svým bratrem do Prahy do rodiny svého strýce Williama Mac Neven O'Kelly ab Aghrim, kde vyrůstal. Smyslem výchovy v rodině bylo, aby pochopil patřičné způsoby chování a vystupování, neboť dům Williama Mac Nevena přitahoval intelektuální a kulturní špičky celé tehdejší společnosti. Existuje několik dopisů, které psal William Mac Neven O'Kelly ab Aghrim svému synovci a které jsou uchovávány v Národním archivu v Dublinu. V zahraničí strávil deset let. Těchto deset let zahrnovalo jednak klasická studia a následně lékařská studia. V matrice lékařské fakulty University Karlovy je zapsán v r. 1781. Lékařská studia dokončil ve Vídni v roce 1783.

V r. 1774 se rodina Williama Mac Nevena již počítala mezi šlechtu. Už v 17. století odcházeli potomci panských rodů v Čechách většinou po vyškolení domácími preceptory studovat do zahraničí. Studovali tam Šternberkové, Čabeličtí ze Soutic, páni z Talmberka. Jako šlechtic mohl volit William Mac Neven mezi dvěma způsoby vzdělání: domácím preceptorem pro svého syna a synovce anebo výuku v některém školském ústavu. Jakým způsobem zajistil výchovu svého synovce před nástupem na univerzitu, zatím nevíme. (V r. 1773 po zrušení jezuitského řádu byla gymnasia předána jiným řádům a světským učitelům.) V každém případě zbývaly ještě prázdniny – od půli července do svatého Bartoloměje (24. srpna), které mladý William James Mac Neven určitě trávil s rodinou svého strýce ve Zruči na Sázavou. Není důvodu o tom pochybovat, protože případné cesty domů v té době nepřipadaly v úvahu.

V r. 1784 se vrátil do Irska a zahájil slibnou kariéru. V r. 1798 však byl za aktivní účast v povstání proti Angličanům uvězněn. Životopisci zdůrazňují, že se nikdy nebál nebezpečí. V roce 1802 po propuštění ze žaláře emigroval. V roce 1805 připlul do New Yorku, v roce 1807 zde začal přednášet klinickou medicínu a chemii na univerzitě a zahájil tak kariéru provázenou nesčetnými profesními úspěchy. Jeho nejznámější vědeckou prací je „Výklad atomové teorie“, který vyšel v roce 1820 v New Yorku a byl následně přetištěn ve francouzských „Annales de chimie“.

Závěr

Další osud rodu Mac Neven je možné vysledovat až do současnosti.

Rod Mac Neven byl součástí irské emigrace, která měla v době pozdního baroka význam pro rozvoj české společnosti jak po stránce společenské, tak vědecké. (Je-

den z irských potomků jako první prováděl v Čechách očkování proti neštovicím.) Mac Nevenové vládli ve Zruči nad Sázavou v době osvícenství, v době převratných změn spojených i s proticírkevními náladami. Na panovnickém trůnu zažili Marii Terezii, Josefa II., Leopolda II. a Františka I. Po úmrtí Williama Mac Nevena O'Kelly ab Aghrim začali mít finanční problémy.

Pobyt zakladatele americké chemie Williama Jamese Mac Nevena ve Zruči nad Sázavou není dosud spolehlivě doložen a dosud zůstával stranou pozornosti. Působení Irů se nevešlo do schémat počítajících pouze s germánskými a slovanskými vlivy.

Irové zasáhli i do historie dalších oblastí v Posázaví, jmenovitě zámku Konopiště. Po smrti Františka Václava, hraběte z Vrby, pánu na Konopišti, Mrači, Týnci a Benici si v roce 1767 vzal vdovu, Marii Annu rozenou hraběnkou z Klenového a na Janovicích, Jan Dillon O'Kelly de Galagh, člen rodiny O'Kelly de Galagh-Tywooly. Hraběnka vykonávala správu panství do dosažení plnoletosti dědice – Františka Josefa Vrby.

Ani Irové nepokládají pobyt svých občanů v Čechách za bezvýznamný. Dokumentovala to i výstava o studiu irských studentů na Univerzitě Karlově, která se v r. 1997 – 1998 konala jak v Praze, tak v Dublinu. Pražskou výstavu podpořilo i město Zruč nad Sázavou. Jedním z dokumentů na výstavě byl i celkový pohled na zámek ve Zruči nad Sázavou před poslední přestavbou, tedy v době, kterou měl za Mac Nevenova vlastnictví. V komentářích k této výstavě je uváděno, že William Mac Neven byl v letech 1754 – 1784 prvním direktorem lékařské fakulty a jako takový provedl osvícenské reformy Marie Terezie, významně přispěl ke zrodu novodobé české klinické medicíny a v počátcích českého zdravotnictví prosazoval Generální zdravotní řád pro Království české. V dobách (1770 až 1771), kdy Čechy a celou střední Evropu zasahovaly v důsledku neúrody a nepřízně počasí hlad a následně nakažlivé nemoci, které vedly ke snížení počtu obyvatelstva o jednu desetinu, to jistě nebylo nevýznamné úsilí.

V dnešním světě má tato tradice význam při posilování evropských vztahů.

PhDr. František Procházka

Děkujeme autorovi za laskavý souhlas k otisknutí.

Literatura:

- Augustin, J.: Velká encyklopedie měst a obcí ČR. Praha, Arbor 2001. 992 s.
- Bartůšek, V.: Cesty studentů z Podblanicka za vzděláním v 17. století.
- Sborník vlastivědných prací z Podblanicka, 24, 1983, s. 219 – 233.
- Bělina, P., Kaše, J., Kučera, P. J.: Velké dějiny zemí koruny české. Sv. X. 1740 – 1792. Paseka 199. 766 s.
- Coakley, D., Kalvach, Z.: Doctors in exile. William Mac Neven O'Kelly (1713 – 1787) and William James

- Mac Neven (1763 – 1841). In: Migrating scholars. Lines of contact between Ireland and Bohemia. Dublin 1998, s. 81 – 115.
- Houdek, F.: Vznik českého zdravotnictví. Mladá fronta Dnes, 18. 7. 1998, s. 3.
 - Mysliveček, M.: Erbovník aneb kniha o znacích i osudech rodů žijících v Čechách a na Moravě. 2. díl. Praha 1997. 237 s.
 - Pařez, J., Kalvach, Z.: Irové na pražské lékařské fakultě a v Českých zemích v 17. a 18. století. Katalog výstavy. Praha, Strahovská knihovna 1998. 49 s.
 - Pařez, J., Kuchařová, H.: Hyberní v Praze. Praha, Oswald 2001. 188 s.
 - Přenosilová, Věra: Mac Nevenův palác – Památník Františka Palackého a Františka Ladislava Riegra. Staletá Praha, 23, 1997, s. 7 – 16.
 - Schmid, L.: Irští lékaři v Čechách. Praha 1968. 77 s.
 - Schmidt, L.: Wilhem Mac Neven O'Kelly Ab Aghrim, profesor lékařské fakulty pražské univerzity. Zprávy archivu UK, 2, 1977, s. 4 – 30.

Památka zesnulých

Pavel Černý

Církevní rok se pomalu nachyluje ke svému konci a blíží se jeho nový začátek dobou adventní. V našich zeměpisných podmínkách je konec církevního roku spojen s pomalým blednutím barev přírody, opadáváním listů stromů a podzimní mlhy připomínají přípravu na zimní odpočinek vegetativních cyklů. Toto časové období se dovede silně vtisknout do nálad lidské duše a měsíc listopad je typický největším výskytem depresí a nejrůznějších duševních krizí. Je až překvapující, jak podzimní útlum přírody dovede ovlivnit duševní rovnováhu člověka. Na druhou stranu je obohacující rozumět této době jako zvláštnímu duchovnímu daru pro lidskou duši, hledání odpuštění, smíření a pokoje s lidmi i Bohem.

V tomto období si připomínáme fakt umírání a ztráty svých blízkých v rodině, ve farnostech, v sousedství či

na pracovišti. Každý známe ty, kteří v nedávné době zemřeli, a po mnoha z nich zůstává bolest a rány, které se těžko hojí. I evangelické církve po světě si na začátku listopadu připomínají dva svátky – **Svátek všech svatých a Památku zesnulých.**

Svátek všech svatých se původně začal slavit od roku 609 a připomínal křesťanské mučedníky. Později, a to ještě daleko před kultem kanonizovaných světců, nabýval Svátek všech svatých význam připomínky všech věrných Kristových svědků. Vždyť zde není pouze *ecclesia militans* – církev bojující, ale také „*ecclesia triumphans*“ – církev zvítězilá. To je oblak svědků, který máme v nebi a který je nám připomenutím, že nejsme v církvi sami. Tak, jak to podtrhuje epistola Židům 12,1: „*Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo.*“ Boží slovo pro naše povzbuzení zmiňuje zástup svědků, který je nám povzbuzením, že i přes překážky a někdy i utrpení, lze dojít do cíle.

V benediktinském klášteře ve francouzském Cluny se v roce 998 objevuje důraz na **památku zemřelých** jako výraz spojení s celou církví, která oslavuje Krista. Reformace samozřejmě akcentovala skrytost údělu zemřelých, ale zachovala biblickou jistotu zvláštního pouta mezi církví bojující a zvítězilou. Jde o skutečnost, že mrtví žijí v Bohu, i když nevíme, kde a jak, a naše představy jsou nedostatečné. Přesto všechno každá vzpomínka na zesnulé může být provázena modlitbou, v níž je vyslovena bolest loučení (i Pán Ježíš Kristus plakal nad smrtí Lazara – J 11,35), vděčnost za všechno dobré a naděje na konečné setkání v Božím království. Jak **Svátek všech svatých**, tak **Památka zesnulých** vyjadřují to, co vyznáváme v Apoštolském vyznání víry jako *communio sanctorum* – společenství svatých. Ti, kdo nás ve víře předešli do Božího království, nás povzbuzují svědectvím svých životů. Soudobá církev nemá zapomínat na své zesnulé, kteří svou smrtí nepřišli o Boží lásku a společenství Kristovy církve. Církev jako Kristovo tělo není roztržena skutečností pomíjivosti a smrti. Naším zesnulým náleží vzpomínka, jak nás k to-

mu vyzývá např. epistola Židům 13,7: „*Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!*“

Bolest pozemského loučení často mírní čas, ale jistě nezpůsobí vymazání zemřelých z naší paměti. Na své blízké a drahé zesnulé budeme vždy vzpomínat. Je to lidské a plně křesťanské. V křesťanské perspektivě nám čas zemřelé dokonce přibližuje tím, jak se blíží i náš přechod do věčnosti. Ano, na zemi se jako lidé musíme rozloučit, ale máme vzpomínat a připomínat svědectví, lásku a vše dobré, co jsme od svých zesnulých přijali.

Zanedlouho budeme chodit na hřbitovy a na hroby položíme květinu, zapálíme svíčku nebo jen setrváme v modlitbě a vzpomínce doma či u hrobu. Vzpomínejme a učme se od těch, kteří nás předešli, připomínejme si, že život člověka pokračuje i po pozemské smrti. Je v tom naděje a posila i pro nás.

Nezapomeňme na ty, kteří prožili zvláště bolestivá loučení, zůstali opuštěni, ztratili blízké a těžce zápasí o vyrovnanost a odvahu jít dál. Připomenutí zesnulých v těchto dnech může být posilou, příležitostí k modlitbě díky za život předků i proseb za nadlehčení bolestí pozemských a úzkosti z budoucnosti. Ať je památka zesnulých Bohem požehnána!

Podzimní

Podzim pečetí usínání
Zhasíná den živý větru dech
i vzpomínku na klíčnky jara táhlých ech
Znáš podzimu dokonání

Když šlépěj větru trávu přimyká
a babí léto čas zdržuje od zimy
zahlédám zkrěhlé ruce dvě

v zem kladou těžce ledové
balvany zimy
Vždycky mne rozechvěje podzimu čas
co proměn v nás

v přírodě tělesném člověku duši
jakoby citlivé uši
slyšely příjemný takt

Tělem se mrtvým stát
bys mohl znovu růst a zrát
Zrát ke žni
Pak zazní polnice hlas

Hana Žezulová, Košice - Slovensko

Kristus nás i dnes oslovuje slovem nesmírné naděje: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. 26 A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.*“ (Jan 11,25-26)

ThDr. Pavel Černý ThD.

Autor je kazatelem Církve bratrské v Praze 1, byl 16 let předsedou Rady Církve bratrské a několik let předsedou České ekumenické rady církví. Působil jako kazatel též v Kutné Hoře a v Trhovém Štěpánově.

Děkujeme za laskavé svolení k otisknutí tohoto textu.

Bajka o králi a hlupákovi

Byl jednou jeden starý král a ten král si na svém dvoře vydržoval dvorního šaška. Šašek oddaně sloužil králi dlouhá léta, až si od krále vysloužil směšné vyznamenání: „Ten největší hlupák pod sluncem!“ Při předávání tohoto titulu náš milý král šaškovi pravil: „Vskutku jsem spokojen s tvou službou, protože většího hlupáka na světě bych asi jen těžko našel. Budeš nosit toto zvláštní vyznamenání, budeš je mít neustále u sebe. Předat někomu dalšímu je ale můžeš jen v tom případě, pokud najdeš ještě někoho hloupějšího, než jsi ty sám.“

Šašek hrdě nosil tuto medaili a před kde kým se chlubil, že sám pan král jej osobně vyznamenal. Byl to ale opravdu hlupák!

Jednou však přišel den, kdy se starý král roznemohl a umíral. Všichni kolem hned věděli, že je zle. Věděl to i sám král a cítil, že záhy přijde jeho konec. Dokonce i šašek si všiml, že s králem není něco v pořádku. A tak ho oslovil: „Co je s tebou, milý pane králi, proč nesedíš na trůnu a jen ležíš stále v posteli?“

Šašek byl asi jediný, kdo si mohl dovolit s králem podobně hovořit.

„Víš,“ pomalu a těžce pravil král „já odcházím“.

„Kam bys odcházel“ vpadl do toho šašek, „vždyť jsi nemocný!“

Král ale po chvíli připojil: „Odcházím na cestu, ze které se ještě nikdo nikdy nevrátil. Je to velice daleká a dlouhá cesta...“

V tu chvíli pověděl šašek něco nečekaného: „A připravil ses na to?“

Krále tato věta zaskočila a dlouho přemýšlel. Po chvíli řekl: „Ne, nepřipravil“.

Teď se ale zarazil šašek, přestal se hloupě usmívat a vážně se zamyslel. Po chvíli si odepnul své zvláštní vyznamenání, předal jej králi do rukou a pověděl: „Králi, tys věděl, že jednou odejdeš na poslední cestu, ze které se už nevrátíš. Tys věděl, se tam setkáš s jiným králem, s živým a věčným Bohem, a ty ses na to vůbec nepřipravil. Proto ti říkám, králi, ten největší hlupák pod sluncem jsi ty sám!“

Z internetu

Aby duše nebolela...

V posledních několika letech mě zdraví zradilo. Opakovaně. Bez varování. Pobyty v nemocnici se stávaly „radostnou“ událostí, neboť vždycky pomohly! Po první operaci jsem se po týdnu cítila celkem dobře, těšila se domů, avšak výsledky histologie přišly špatné! Při vyslovení diagnózy – šok! Rakovina. Dověděla jsem se, že léčba potrvá zhruba rok. Ale já se chci uzdravit!!! Bohužel za několik dnů došlo k reoperaci, následně zánětu slinivky, poté k operaci žlučníku.

Dlouhodobé pobyty v nemocnici, odporné diety, návrh na invalidní důchod. Ne, ten odmítám! Po neskutečně dlouhých a neradostných 11 měsících jsem se vrátila do práce, dodržovala veškerá lékařská nařízení, polykala kvanta léků.

Neutekly ani dva roky – další operace, zauzlení střev, za deset měsíců další otvírání břicha. Jen málo chybělo... Slepé střevo už jsem neměla, postupně ukrajovali z tenkého. Vnitřnosti se podařilo vždy zase dát dohromady. Bylo mi špatně, bolesti se stupňovaly, občas jsem brečela pod dekou, aby mě nikdo neviděl, neslyšel. Jsem přece statečná holka, mám ještě moc plánů, nesplněných snů, musím vydržet! Když ležíte týdny napojeni na různé přístroje, živíte se infuzemi, hadičky lezou z různých tělních otvorů, do skoku zrovna není. Je ale zajímavé, že i při vysokých teplotách a bolestech hlavou pochodují banality typu: nestačila jsem vyžehlit, nezapomene manžel zalévat kytky, probůh – vždyť on neumí ani zapnout pračku, jak sám zvládne návštěvu vnoučat, vaření... Absurdní. Když sklapnu paraple, život půjde dál, proč se vlastně zabývám zbytečnými otázkami?

Až se uzdravím, a to musím, pořídím si zrzavého kocoura, začnu se učit další cizí jazyk, zdokonalím se v práci s počítačem, koupím si něco hezkého na sebe, protože na mně bude vše plandat, koupím si předplatné do divadla. Jen nehekat, nezáležet do kouta, nelitovat se, o nemoci mluvit s nadhledem.

Stanoven cíl: Vánoce strávit doma! První vyhrání – den před Štědrým dnem si rodina přivezla dáreček – vychrtlou, sotva se plazící babku. „Tak mě zabalte, ovažte stužkou a položte pod stromek,“ žertovala jsem. Svátky jsme zvládli i bez umytých oken, pečení cukroví a vyčerpání z předvánočních příprav. I suché brambory a jedno deci povoleného plzeňského byly pro mě manou nebeskou. Potěšila jsem se s dětmi, vnoučaty, přáteli a pomaloučku začala rehabilitovat. S jarním sluníčkem bylo už lépe, krátké vycházky, maximální porozumění a péče rodiny.

V červnu další rána – mladší syn onemocněl. Verdikt: karcinom tlustého střeva, operace, dlouhodobé chemoterapie, v 31 letech plný invalidní důchod. Doma dvě malé děti. Hlavně vydržet psychicky, musím mu pomoci alespoň laskavým slovem. Mladý organismus se nedal, po roce léčby následovaly hezké prázdniny s dět-

Vlasta Kubalová

mi. Máme ale vyhráno? Nevím, zda je dobré zveřejňovat své pocity, úvahy, jestli to má smysl a zda je někdo vůbec ochoten naslouchat. Vždyť lidé mají svých trápení dost. Mně ale pomáhá o radosti i starosti se podělit, popovídat si, avšak nechci být litována!

Přišel počátek října. Ne, to se mi snad jen zdá! Bolesti břicha, krvácení, strach. Honem do nemocnice! Kolonoskopie, CT, různá nepříjemná vyšetření a zase na operační sál. Karcinom tlustého střeva. Říká se, že choroby ani osudy si nevybíráme, ale sakra, nebylo toho už dost?! Žádnou životní bitvu za nás nikdo nevybojuje, tak tedy do boje! Strach z další narkózy? Ne, úleva, že už „na to“ jedeme. Když se neprobudím, budou smutní pozůstalí, ne, to jim nemohu udělat, bůhví, jak by mě oblékli, jakou hudbu vybrali... brrrr... usínám. Probuzení na JIP – ticho, pohoda, andělé v růžových pláštích, žádná televize, mobily. Jsem ukázněný pacient. Personál mě chválí, já všechny ošetřující také. Těším se na převoz na „normální“ pokoj. Mezi dveřmi zamračená bába, místo pozdravu vybafne: „Kolik je vám let?“ Pravdivě odpovídám. „To tu umírají daleko mladší.“ Bezva uvítání. Optimistické. Počkej, bábo, já ti ukážu. Snad schválně se cpe v mé blízkosti domácími řízkami, zákusky. Mlaská a v noci chrápe. Mně ještě čouhají hadičky z těla, chůze se nedaří, po chodbě tahám za pomoci sestry i stojan s kapátkem, držím si nafouklé zašité břicho a opět zbytečně přemýšlím: rakovinou onemocní každý třetí člověk, umírá přibližně každý pátý. Takže šance na uzdravení JE! Lidé

mají z rakoviny strach. Já také. Na rozdíl od mnoha jsem pro otevřenost, nechápu, proč se zdravotní stav pacientovi často tají. Stejně vycítíte, že chování okolí se změní, i když se tváří statečně. Proboha, nevzdychejte, vynechtejte trpitelské výrazy, pláč – na to mám nárok já. Chovejte se ke mně všichni jako dřív, vykládejte vtipy, drby, to moc pomáhá. Já to nebalím, zákeřná potvora ode mě dostane na zadek! Jestli mě chcete litovat, číňte tak až za dveřmi nemocničního pokoje. Domluveno, dodrženo. Všichni jsou bezvadní – lékaři, rodina, všechnenemocniční personál.

Místo propuštěné škodolibé báby mi přivezli do pokoje krásnou pohádkovou babičku s bílým drdůlkem. Začala mě oslovovat děvenko. Bylo jí moc špatně po operaci, ale nenaříkala, neplakala, byla klidná, trpělivá, smířená. Prosila mě, abych jí každý den četla příběhy Káji Maříka. Uměla snad všechny díly nazpaměť. Při četbě se jemně usmívala a pravidelně po 15 minutách usnula. Jednoho dne navždy. Nemohla jsem se s tím dlouho smířit, tolik mi chyběla, ale ona zemřela asi šťastná, s milovaným Kájou a vzpomínkami na dětství odešla do nebe.

Další „spolubydlící“ byla hysterická madam, která nerozuměla legraci, proháněla sestry, příbuzné, všechno bylo špatně – postel nemožná, jídlo odporné, léčba podle ní nedostatečná, polštář tvrdý, záchod nepohodlný, televizor malý a starý. Přišla s banální záležitostí, byla neustále negativní. Když jsem se jí snažila rozveselit vyprávěním o tom, kterak shromažďuji operační čepičky různých barev s datem mých operací, podotkla, že jsem cvok. Stačila jsem jen s úsměvem odpovědět: „Hééč, už jich mám osm, a nejvíc mi sluší růžová!“ Devátá má barvu světle zelenou – ale o té až příště.

Brzy přišlo sluníčko. Inteligentní sedmdesátiletá paní s poruchou krve tvorby a po operaci kyčle. Žije sama, na světě nemá nikoho kromě přátel. Jsem ráda, že i mě mezi ně přijala a těším se na každý telefonát či setkání s ní. Obohacuje mě, stále se od ní mám co učit, poslouchat její sametový alt je balzám pro duši. Ráda cituje Adinu Mandlovou: „Všechno, co jsem kdysi pokládala za nesmírně důležité, je prostě najednou bezvýznamné, vzdálené, téměř cizí. Dneska už se tomu směju.“ Vzájemně si dokazujeme, že jsme stále v dobré kondici, nutno si udržet fyzičku i psýchu, a hlavně ne být sentimentální!

Při dlouhých pobytech v nemocnicích jsem měla plno popsaných papírů. Nic jsem nedopsala. Zrodil se nápad, vzápětí zavržen. Kolik pacientů, tolik osudů, nemocí, ale i radosti a povzbuzení. Víím, že moje choroba (pardon, nejen moje) je běh na dlouhou trať. Když si udělám pořádek v duši, musí mě i tělo poslechnout. Chemoterapie se blíží...

Jak to zvládnou? Lidé si vypravují horory. Ale vždyť cytostatika, která brání v růstu všem buňkám, které se rychle dělí, musí pomoci! Rychle se prý dělí ty špatné. Onkologie – oddělení děsíci většinu pacientů. Ale já se

tam jdu léčit. Budu mít kapačky, tablety? Příjemný lékař bedlivě střežící svůj moravský dialekt mi trpělivě vysvětluje postup – zatím máte rozpis chemo na půl roku. Na půl roku? Fuj! Týden chemoterapie, tři týdny doma, týden ve špitále, zase domů... Kila jedou prudce dolů. Co se ženské natrápí s dietami – ale tady jde o varování. Šest měsíců nepříjemných stavů – hrozná únava, bolesti, zvracení, sucho v ústech, nohy sotva nesou tělo. Nejnavštěvovanější a vlastně nejoblíbenější místností se stává WC. Objímám mísu, snažím se tlumit příšerné zvuky, dávení. Rodina je statečná, přátelé taky... to přejde, neboj, nevypadáš špatně, jez něco... Nejde to, chuť není vlastně na nic.

Návrh známé: navštívíme léčitele. NE, já jim nevěřím. Jeden doporučuje červenou řepu, jiný kyselé zelí, další drastickou hladovku, čaje, byliny... Bojím se léčitelů. Zнала jsem spolupacientku, která po chemoterapiích docházela k léčiteli a ten jí naordinoval pít jakéhosi záhadného čaje. Umřela. Tělo zesláblé chemoterapií novou kúru neuneslo. Já věřím lékařům a dobré psychice. Víím, že po každé dávce chemoterapie mi bude blbě. Ale také už víím, že po půl roce bude lépe a radostněji, že všechny aktivity rozjede naplno zas do doby, než se rozhodne bestie vytašit klepeta.

Rakovina je hlavně o naději. Musím se stále na něco těšit, doufat, věřit, být optimistická. Bude líp – ne si říkat, že všechno dobré už bylo. Škoda, že není možné zařídit, vymodlit si smrt té zákeřné potvory. Nesmím ji brát jako nepřítele, ale jako nenáviděného, odporného, drzého soka! Mám štěstí, že přes všechny problémy mám stále sílu k boji, hodné lidi kolem sebe, kteří mě, zaplaťbůh, berou jako naprosto zdravou ženskou. Teď je mi momentálně fajn, zvládám zájmy, záliby, milovaná vnoučata, studium Univerzity Karlovy třetího věku, francouzštiny, píšu kroniku, provázím externě v muzeu, cestuji, dopisuji si díky internetu se světem... Nepřemýšlím o tom, jak dlouho mi tento stav těla i duše vydrží. Díky za každý den, kdy se probudím, za každou malou radost i všední starost. Všem vám přeji sílu, optimismus, a hlavně DOBROU NÁLADU. Vííme, že nevyřeší všechny naše problémy, ale našťve tolik lidí, že stojí za to si ji pěstovat!

Mgr. Vlasta Kubalová, Čechtice

Doslov redaktora:

Autorku velmi dobře zná nejen redakční rada, ale i mnozí čtenáři. Ale to, co prožila, jaký optimismus vyzařuje a jakým elánem srší, je naprosto ojedinělé. Děkujeme autorce nejen za svolení k otisknutí, ale především za odvalu podělit se s tím, co prožila a prožívá. Věřím, že tato „zprávěď“ pomůže všem, kteří prožívají jakékoli nesnadné chvíle ve svém životě. Co ještě k tomu dodat?

DĚKUJEME!!!

Pod Blaníkem – 2.2010

Fotografie na titulní straně druhého čísla zobrazuje kuchyň ve Farním muzeu v Kondraci. O něm se čtenáři dočtou zajímavé informace.

Pavel Pešout nadepsal svůj článek „Blanický rytíř vyhlášen“ a představuje v něm nově jmenované nositele čestného titulu „Blanický rytíř.“ Jsou to Jiří Šlehber z Libže, Hana Šedivá in memoriam a PhDr. Eva Procházková z Benešova. O všech jmenovaných informoval podrobně Zpravodaj Štěpánovska v červnovém vydání.

Šárka Tlustá podrobně představuje „Nový areál záchranné stanice pro živočichy ve Vlašimi.“ O zahájení jsme rovněž informovali naše čtenáře v červnu. – Ivana Křížová zve na Sedlčansko a píše: „Navštivte obnovenou naučnou stezku Drbákov – Albertovy skály.“ Je to údajně jeden z nejkrásnějších částí Sedlčanska. – Petr Zapletal popsal nejen „Farní muzeum v Kondraci“, ale vede do dávné minulosti fary i obce Kondrac. Určitě stojí toto muzeum za shlédnutí. – Josef Moudrý se věnuje jedné z nejvýznamnějších osobností města Vlašim. Svůj článek nadepsal stručně a výstižně: „Jan Očko z Vlašimi (asi 1294 – 1380.“ Na 4 stranách včetně fotografií přibližuje tuto významnou osobnost. Pro zajímavost lze uvést, že Jan Očko se stal prvním kardinálem v historii české katolické církve. Autor zmiňuje, že zatím u nás nevyšla žádná monografie zabývající se životem a dílem kardinála Očka. A ještě jedna skutečnost: Jan Očko z Vlašimi podporoval přívržence reformního hnutí Jana Miliče z Kroměříže, který kázal česky u sv. Mikuláše na Malé straně a u sv. Jiljí na Starém městě pražském. – Jiří Bernat s Milanem Štědrou se vrací „Znovu k lokalizaci zaniklé středověké osady Křivolaje“ (v majetku sázavského kláštera). Předpokládá se, že tato obec ležela v blízkosti Samechova na řece Sázavě. Zaniklých obcí je jistě více. Lze uvést, že nedaleko Keblova byla osada nazvaná Bílava. – Jindřich Nusek napsal krátký článek nazvaný „K vampýrům a filipjakubským obřadům na Vlašimsku.“ Připomíná dávné obyčeje týkající se 30. dubna – jak v současnosti říkáme „na čarodějnice.“ Možná se divíme, čemu všemu naši předkové věřili, ale i v dnešní moderní době tomu není jinak. – „Kaplička a studánka sv. Prokopa V lázních“ je téma článku Milana Štědru. Voda z této studánky prý vykazovala léčivou moc. Zděná kaplička byla vystavěna v roce 1713, opravena v roce 1924 a zcela obnovena v roce 2010. – „Malíř a literát Jan Eduard Herold na Podblanicku“ je téma článku Františka Procházkovy. Tento muž se intenzivně zajímal o české dějiny. V článku je jeho popis cesty „Z Královic do Čechtic“ a je doplněn jeho kresbou kostela v Čechticích. – „Okolnosti vzniku sokolských jednot na Podblanicku po roce 1890“ popisuje rovněž František Procházka. Je to pestrý obraz různých jednot v tomto kraji. Stručně se věnuje sokolskému hnutí, zmiňuje poměry v sokolském

hnutí mimo Prahu a na venkově, Žižkově župě, sokolské jednotě v Benešově, v Sedlci, ve Voticích i ve Vlašimi. Sokolské hnutí se rozvíjelo dosti těžko. – „Historie ochotnického divadla ve Václavcích“ je XXV. pokračování seriálu Slávky Rýdlové o ochotnickém divadle na Podblanicku.

Vložená příloha obsahuje tyto články:

Jakub Honner v Pod Blaníkem v ročníku 1931-32 popisuje úbytek dětí v školním okrese Benešov. I v minulých dobách počet žáků kolísal. Zmiňuje i nedostatek učňů, což je i dnešní problém. Zajímavé jsou údaje „Jak umírali lidé v našem kraji.“ Tabulka s těmito údaji je velice zajímavá. Například na Vlašimsku zemřelo v roce 1930 na rakovinu 47, na nervové a smyslové choroby 35, na plicní 34, na srdeční 46, na zánět plic 34, na sešlost věkem 40 a sebevraždou 12. Pro srovnání: sebevraždu spáchali na Benešovsku jen 3 lidé a na Neveklovsku 5 lidí.

Z regionální literatury je upoutávka pouze na jeden titul a to: „Kořeny a kořínky Vladimíra Tupého.“ Je to popis válčení na italské frontě, o vniku československých legií či o životě četnického strážmistra za první republiky v Ouběnicích.

Osmou částí uzavřela Jaroslava Jarolímová – Lipinská své poutavé vyprávění, které nazvala „Pod skalou.“ Sledovali jsme životní příběh hlavní hrdinky v Lipínách nedaleko Veliše.

Jan Urban představil „Dub u Měchnova – finalista ankety Strom roku 2010.“ – „Nejlepší ekoporadenský počin roku (1) představuje Jan Urban a představuje tyto projekty:

- Podpora druhové rozmanitosti v zahradách
- Ježci – jak jim pomoci
- Mláďata – kdy potřebují naši pomoc?
- Domov pro živočichy na zahradě
- Ptačí budky

K těmto tématům byly vydány instruktážní texty, které je možno získat v Podblanickém ekocentru ve Vlašimi.

Ivana Křížová seznamuje s výsledky výtvarné a literární soutěže ke Dni Země.

Také v tomto čísle jsou uvedeny termíny výstav, přednášek a dalších akcí Českého svazu ochránců přírody Vlašim i návštěvní doby na zámcích ve Vlašimi, v Růžkových Lhoticích i v benešovské pobočce Muzea Podblanicka.

Tento vlastivědný časopis stále přináší zajímavé informace o rozlehlé oblasti Benešovska, Vlašimska, Voticka, Českého Meránu a Dolního Posázaví.

Městská knihovna doporučuje

Chatrč, (Young William P.)

Missy, nejmladší dcera Mackenzieho Allena Phillipse, je unesena během rodinného výletu a důkazy o tom, že byla pravděpodobně zavražděna, se najdou v opuštěné chatrči uprostřed oregonské divočiny.... Je téměř neskutečné, že se kniha, kterou si její autor původně vytiskl sám pouze v několika kopiích pro svou rodinu a své nejbližší přátele, stala bestsellerem deníku New York Times, přeloženým do 35 jazyků. Chatrč oslovila miliony čtenářů svérázným, ale srozumitelným obrazem Boha, soucitného tváří v tvář velkému zlu. Na mnohé z nich zapůsobil Velký smutek hlavní postavy, to strašlivé břemeno, které často doprovází těžkou ztrátu a je tak běžnou součástí lidského údělu, že nás to nutí se ptát: Kde je Bůh, když ho nejvíce potřebujeme? A kdo vlastně je Bůh? Chatrč však není jen knihou o hledání Boha, ale mnohem více příběhem o tom, jak člověk tváří v tvář zlu a bolesti nalézá sebe sama.

Sázava milovaná, (Pleva František)

Výpravná kniha s mnoha obrazovými dokumenty mapuje prakticky celý tok této oblíbené řeky od jejího pramene až po soutok s Vltavou. Popisuje pozoruhodnosti patřící k této řece, k vodáckému sportu a k životu obyvatel žijících v regionech kolem Sázavy

Povídky, (Svěrák Zdeněk)

Jemný a inteligentní humor Zdeňka Svěráka je ideálním společníkem pro váš volný čas! Soubor povídek českého velikána na nejrůznější témata s jeho typickou hravostí a humorem. V povídkách se jistě poznáte i vy, protože inspirací pro povídky je Zdeňku Svěrákovi právě život sám. Kdokoli z nás se mohl někdy v životě dostat do stejné situace jako hlavní hrdinové jednotlivých příběhů.

Kajínek, (Jákl P.)

Odsouzen na doživotí. Je Kajínek obětí konspirace nebo chladnokrevný zabiják? Byl jeho útěk z vězení na Mírově snahou o obnovení případu nebo mu šlo o zastrašení a ovlivňování svědků? Vězeň nemá co ztratit a kromě sebe nevěří nikomu, ani mladé advokátce, která se mu snaží pomoci. I ona však velmi brzy zjistí, jak nebezpečné je vyptávat se! V jeho případě je stále mnoho dohadů a nejasností. Dozvíme se odpovědi alespoň na některé z nich a dojde k objasnění dosud utajovaných skutečností? Mnoho dohadů a nejasností. Dozvíme se odpovědi alespoň na některé z nich a dojde k objasnění dosud utajovaných skutečností? Podle stejnojmenného filmu.

Ještě mě nezabíjej, (Fieldingová J.)

Casey Marshallová je pohádkově bohatá dědička a spokojená manželka pohledného a milujícího Warrena. Její dokonalý svět je rozbit n a kusy ve chvíli, kdy do ní plnou rychlostí narazí auto a vážně ji zraní

Mezi nebem a peklem, (Devátá Ivanka)

Humorný pohled Ivanky Deváté na ženu v různých životních situacích a na různých místech.

Z předmluvy: „Prosím laskavé čtenářky, případně čtenáře, aby si před název každé kapitoly dosadily slovo Žena, jelikož následující stránky jsou hlavně o ženách. O jejich radostech a strastech, přednostech a vadách. Pokud na ně zabloudí nějaký muž, je to proto, že polovinu populace se zarostlou hrudí prostě nelze přehlédnout. A rovněž proto, že právě muži jsou hlavním zdrojem ženského potěšení i trápení. Mají moc zavést nás do sedmého nebe nebo do pekla. Čtěte a posuďte, čeho je víc.“

Jana Boušková a Ludmila Kornová

Trhový Štěpánov má další dvě nové pohlednice

Během prázdnin se objevily další dvě pohlednice našeho města.

První z nich vydal v řadě Sběratelská edice pohlednic Ing. Josef Ebr ze Svojšic u Kolína. Zachycuje několik míst: Kostel sv. Bartoloměje od budovy bývalé měšťanské školy, Muzeum Štěpánovska, část Náměstí s pomníkem padlým a křížem, domy v Sokolské ulici č.p. 20 a 21, další záběr na Náměstí, budovu Městské knihovny a ukazatel 15. poledníku. Pod záběrem kostela je nápis Trhový Štěpánov, pod záběrem budovy Muzea je označení „Český místopis“ a vlevo od snímku ukazatele 15. poledníku je kulatý znak s nápisem „Klub sběratelů turistických suvenýrů.“

Na zadní straně je uvedeno několik informací, z nichž jsou dvě chybně datované (první zmínka 1274 místo

1126 a městem se stal v roce 1406 místo 1290). Další zmínka o vyhoření zámku v roce 1741 je správná.

Druhá pohlednice je z dílny vydavatele pohlednic Ivana Rillicha z Frymburka. Pohlednice má název Vlašimsko a v horní části zachycuje Trhový Štěpánov s kostelem sv. Bartoloměje od židovského hřbitova, zámek Jemniště, Rehabilitační ústav Kladruby, Divišov s kostelem sv. Bartoloměje a znakem městyse Divišov, kostel sv. Havla v Chotýšanech, kostel sv. Martina v Postupicích a zdslavický kostel sv. Petra a Pavla s malým záběrem interiéru tamní kostnice. Na zadní straně jsou jednovětě popisky prvních písemných zmínek o obcích.

ju

Na slovíčko...

Nad čím se můžeme zamyslet

Pokud jste přečetli toto číslo až do tohoto místa, pak jste si jistě uvědomili, že můžeme přemýšlet o tom, co přináší život. Vedou nás k tomu články Pavla Černého: Památka zesnulých, Vlasty Kubalové: Aby duše nebolela a Bajka o králi a hlupákově. Slýchával jsem v době mého mládí, že „život není peříčko.“ Znamená to, že v životě to nikdo nemá jednoduché. Žijeme spokojeně, ale uvnitř jsme bolaví, zarmoucení a smutní. Prožíváme období, kdy jde vše jako po másle nebo jako na drátku, ale jindy nás potká něco opačného.

Četl jsem v létě zajímavé texty. Snad se i Vám budou líbit.

- Doba dovolených a cestování pro letošní rok nenávratně skončila. Čím jsme starší, tím víc jsme toho viděli a procestovali. Jsou města krásná, čistá, zajímavá, nevšední, exotická, podivuhodná, ale jiná jsou nepěkná a znečištěná, nezajímavá, fádni. Obdivujeme lidskou schopnost starat se o životní prostředí, ale na jiných místech nás spíš naplní odpor a přemáhá údiv, co všechno a jak dovede člověk pokazit. Pak se vrátíme domů, tam, kde žijeme. Je to tam takové i onaké. Ale to místo nám dal k obývání Bůh. Přijímáme ho a jsme šťastni: vždyť jsme doma. Udržujeme naše města, vesnice i domovy v příjemném stavu. Aby náš domov byl místem, kde jsme rádi.
- Když se zeptáme známých „Jak se máš?“, často dostáváme rozpačité odpovědi. K životu sice nic nechybí, a přece jakoby chyběl objektivní pocit jistoty a bezpečí.

Benešovská policie na internetu

V měsíci březnu letošního roku proběhl na území Středočeského kraje průzkum veřejného mínění. Cílem bylo zmapovat spokojenost občanů s prací policistů. Na Benešovsku policistky oslovily celkem 153 respondentů. Těm pokládaly různé otázky. Jednou z nich byla také otázka, zda lidé sledují internetové stránky Středočeské policie. Průzkum ukázal, že je sleduje pouhých 13,8 % obyvatel Středočeského kraje. S tímto číslem samozřejmě nejsme spokojeni. Proto touto cestou připomínáme adresy webových stránek:

<http://www.policie.cz/krajske-reditelstvi-policie-stck.aspx>
<http://www.policie.cz/or-benesov-zpravodajstvi.aspx>

Věříme, že se tato situace do budoucna zlepší a naše stránky, které nabízí řadu zajímavých informací z činnosti policie, bude navštěvovat více občanů.

Nprap. Bc. Zuzana Stránská

čí. Kéž bychom mohli bez velkého váhání všem říkat v radosti a po pravdě, že se máme dobře!

- Jedna sedmiletá dívka se ztratila ve velkém městě. Zoufale běhala nahoru dolů ulicemi, až si jí všiml strážník. Přišel k ní a nabídl jí pomoc. Děvče nastoupilo do policejního auta, strážník nastartoval a pomalu projížděl ulicemi města. Najednou ukázalo děvče na kostel a požádalo strážníka, aby mohlo vystoupit. „To je můj kostel, odtud už domů trefím.“ Podle čeho se v životě orientujeme?
- Na závěr volné verše slovenského básníka Milana Rúfusa ze sbírky „Chléb náš vezdejší – modlitby“, 1992:

Krájet chléb – to není jen tak.

Chléb nepřiletí jako pták, jak cizí holub do dvora.

Na chleba musíš poorat. A hodně svého chleba žít.

Chleba je třeba si zasloužit. Pluh tlačit jako těžký vlak.

Krájet chleba – to není jen tak.

Poznáš však, co to znamená. Můj milý, chléb je odměna.

Proto se modlíš a já též: Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Příjemné a pohodové dny přeje jv

Autoři fotografií

(Jméno a název článků)

Archiv Organizace 5. prosince – Předsedova holina 2010;

Internet: Sto let od narození výtvarníka a učitele Richarda Duška, Mac Nevenové a Zruč nad Sázavou

Korn Josef – Dětem ve školce začal pohádkový školní rok, Sedmpány od jara do podzimu, Návštěva ze Sedmpán v knihovně, Den hasičů a záchranářů, Pověst o Pešíku Vydřiduchovi z Řimovic (O zvonu zvaném Mamo-na), Společenská kronika

Martinovský – Památka zesnulých

Smutná Zdeňka – Ledová neckiáda v Souticích

Svoboda Jakub (žák 7. třídy ZDŠ) – Svatý Jan Nepomucký v Souticích, Soutice mají své muzeum

Vlček Jaromír – Aby duše nebolela..

Vojtová Marie – Titulní strana, Mac Nevenové a Zruč nad Sázavou

Skenování

Korn Josef – Vzpomínáme (Jaroslav Brabenec) – foto z archivu rodin

Společenská kronika

Narodili se:

12. 07. 2010 – **Josef Rulf**, Trhový Štěpánov

16. 07. 2010 – **Eliška Žabová**, Trhový Štěpánov

Josef Rulf s bráškou Matýskem

Eliška Žabová s maminkou

Životní jubilea

V měsících říjnu a listopadu oslaví svá životní jubilea, ke kterým srdečně blahopřejeme, tito občané a občanky:

TRHOVÝ ŠTĚPÁNOV

Františka Frydrychová, Věra Malá, Jaromír Vlček, František Bareš, Vlasta Steklá, Josef Matějů, Marie Ciglerová, Václav Chvojka, Josef Kubálek, Jaroslav Sekera, Pavel Kupsa, Ludmila Šamšová, Božena Steinerová, Milada Špičková, Blanka Chvojková

STŘECHOV

Josef Vesecký, Václav Holub

DUBĚJOVICE

Marie Vojtová, Jarmila Vinšová

SEDMPÁNY

Jiří Lonský

Sňatek uzavřeli:

07. 08. – **David Kucharčík**, Sedmpány, a **Dana Vrbová**, Vlašim

18. 09. – **Ing. Jan Trčka**, Trhový Štěpánov, a **Blanka Mastníková**, Železný Brod

Stříbrná svatba

20.10. **Pavel a Božena Vávrovi**, Trhový Štěpánov

Vzpomínka

Dne 16. srpna 2010 uplynulo smutných 25 let, co zemřel pan **Miroslav Hrdina** z Trhového Štěpánova. Stále vzpomínají a za tichou vzpomínku všem, kteří ho znali, děkují manželka a děti s rodinami.

22. října 2010 uplyne 20 smutných let, kdy nás navždy opustil náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc, pan **Jaroslav Brabenec** z Trhového Štěpánova. S láskou a úctou vzpomínají manželka Jana, syn Jaroslav, dcera Jana s rodinou, vnoučata Petr a Pavel, sourozenci Ladislav, Josef, Marie a Eva s rodinami.

Dne 29. 10. 2010 by se dožila 100 let paní **Amálie Šamšová**. Celá rodina tímto vyjadřuje úctu a poděkování této vzácné ženě, která nás opustila v minulém roce v úctyhodném věku 99 let. Všichni s láskou vzpomínáme.

Navždy odešli:

11.08. - Milan Blažek, Sedmpány, ve věku 56 let

19.08. - Milan Král, Trhový Štěpánov, ve věku 56 let